

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

לפני כבוד השופטת אורלי מור-אל

התובעים: 1. עזבון המנוח פלוני
2. המוסד לביטוח לאומי

נגד

הנתבעות: 1. ביטוח ישיר חברה לביטוח בע"מ
2. קרנית קרן לפיצויי נפגעי תאונות דרכים

נגד

צדדי ג': 1. ר.ק.
2. א.י.

מטעם התובע-1: עו"ד יהודה אדרי.
מטעם התובע-2: עו"ד י. ברזילי ועו"ד מלול.
מטעם הנתבעת-1: עו"ד רוסטי לובומסקי ועו"ד שליט ממושרד עו"ד ע' חרל"פ.
מטעם הנתבעת-2: עו"ד גלית ביק-אשכנזי ממושרד עו"ד בלגה.
מטעם צדדי ג': עו"ד עופר בן-חיים.

פסק דין מתוקן

תביעות מאוחדות אלו עניינן בשיעור הפיצויים המגיעים לקטין שאביו נהרג בתאונת דרכים. התביעות מעוררות סוגיות סבוכות בנוגע לגורם האחראי לתשלום הפיצויים, ולגובה הפיצוי.

תמצית העובדות וטענות הצדדים:

1. תיק 40398-09-17 הינו תביעת עזבון וקטין תלוי שהוא גם היורש היחיד (להלן: "הקטין") בעקבות מותו של אביו בתאונת דרכים שארעה בתאריך 6/7/2009 (להלן: "המנוח"), עת נהג ברכב שהיה בחזקת צד ג'-1, בת זוגו אותה עת (להלן: "בת הזוג") ובבעלות צד ג'-2, שהנה האם של בת הזוג (להלן גם: "בעלת הרכב").

תיק 3090-07-16 הינו תביעת שיבוב של המוסד לביטוח לאומי אגב תגמולי קצבת שארים ששולמה ותשולם לקטין בעקבות מות המנוח.

מאחר שני ההליכים מעוררים שאלות זהות התביעות אוחדו.

התביעות הוגשו בהתאם לחוק פיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה-1975 (להלן: "חוק הפיצויים"), על ידי הקטין והמוסד לביטוח לאומי, נגד הנתבעת-1, כמבטחת הרכב (להלן: "חברת הביטוח"), ולחלופין נגד קרנית – הקרן לפיצויים לנפגעי תאונות דרכים (להלן: "קרנית"), זאת בעקבות שתי טענות שהועלו על ידי חברת הביטוח, האחת שלמנוח לא היה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

רשיון נהיגה בעת האירוע והאחרת מסתמכת על עדות צדדי ג' שהמנוח נטל את הרכב ללא רשות. אין מחלוקת שהתאונה הייתה "תאונת דרכים" כהגדרתה בחוק הפיצויים.

חברת הביטוח אינה חולקת על כך שהרכב היה מבוטח אצלה אולם טוענת שהביטוח אינו מכסה את התאונה, בין משום כך שלמנוח לא היה רישיון נהיגה בעת האירוע ובין משום שהוא נטל את הרכב ללא רשות.

קרנית טוענת לכיסוי ביטוחי מלא, שעה שהוברר שרישיון הנהיגה של המנוח פקע אך בשל אי תשלום קנסות והיה לו רישיון תקף במשך 12 חודשים שקדמו לתאונה ושעה שהשימוש ברכב נעשה ברשות בת הזוג. לחלופין טוענת שככל שיקבע שמוטלת עליה החבות, אזי קיימת לה זכות חזרה נגד בת הזוג והאם, כמחזיקות ובעלות הרכב.

ההכרעה בסוגיות בהן חלוקים הצדדים היא בעלת משמעות מכרעת גם לעניין גובה הפיצוי. ככל שקרנית תמצא אחראית, אזי הפיצוי שיוכל לקבל הקטין הוא אך הפיצוי במעמדו כתלוי. ככל שיקבע שחל הביטוח, הרי שהקטין יהא זכאי גם לפיצוי העיזבון ובכלל זה לפיצוי בגין השנים האבודות ונזק לא ממוני.

2. בדיוני ההוכחות שנשמעו בתיק העידו בפרשת התביעה אמו של הקטין (שהייתה גרושתו של המנוח בעת התאונה) וסבתו של הקטין מצד האם. קרנית זימנה לעדות שלושה עדים את אחותו של המנוח ועוד שני עדים ששהו עם המנוח ובת הזוג במועד התאונה, ונחקרו על ידי חוקר פרטי מטעמה, כן העיד החוקר הפרטי. מטעם הצדדים השלישיים – העידו הצדדים השלישיים עצמם.

3. נוכח המחלוקת בין הצדדים יש להכריע בסוגיות הבאות:

א. האם חרף העובדה שרישיון הנהיגה של המנוח לא חודש בעת האירוע עקב אי תשלום קנסות, עדיין חל הביטוח בשים לב למהות הסיבה בגינה לא חודש הרישיון ומשכה. ככל שיקבע שהמנוח נהג ללא רישיון תקף לצרכי ביטוח אזי קרנית חייבת בפיצוי הקטין במעמדו כתלוי בלבד.

ב. האם המנוח נטל את הרכב ללא רשות כנטען על ידי המבטחת והצדדים השלישיים או שמא המנוח נהג ברכב ברשות. סוגיה זו דורשת בחינת המסכת העובדתית שנפרשה בחקירת המשטרה ומפי העדים.

ג. שיעור הנזק לפי כל אחת מן האפשרויות, כאשר אומדן הנזק בתיק זה אינו פשוט בשים לב לנסיבותיו של המנוח, והיקף התמיכה שלו בקטין, אם בכלל, עד למועד פטירתו.

4. אבחן את טענות הצדדים ותחילה סוגיית רישיון הנהיגה, שהכרעה בה עשויה לייתר דיון בסוגיות הנוספות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

האם נשלל הביטוח עקב העדר רישיון נהיגה?

5. העובדות בהקשר זה אינן נתונות במחלוקת – בהתאם לתעודת עובד ציבור שהוגשה רישיונו של המנוח חודש בתאריך 11/9/2003 עד לתאריך 28/12/2007 כאשר בין התאריכים 6/3/2008 עד ה- 6/9/2008 היה לו רישיון זמני בתוקף. התנאי לרישיון קבוע היה תשלום קנסות.

הווה אומר בעת התאונה שארעה בתאריך 6/7/2009 לא היה רישיון הנהיגה של המנוח בתוקף עקב אי תשלום קנסות. במועד זה לא חלפה שנה מאז מתן הרישיון הזמני ואולם חלפה שנה מאז היה למנוח רישיון קבוע. כמפורט לעיל, רישיונו של המנוח לא נפסל או נשלל אלא לא חודש עקב אי תשלום קנסות.

6. תעודת ביטוח החובה דורשת שהנהג יהא בעל רישיון נהיגה תקף במדינת ישראל ב- 12 החודשים שקדמו לתאונה. רישיונו הזמני של המנוח היה בתוקף עד תאריך 6/9/2008 ומכאן שלכאורה לפי לשונה תעודת ביטוח החובה מכסה את נהיגתו לפחות עד 6/9/2009. תעודת ביטוח החובה מסתפקת במונח "רישיון נהיגה תקף" ואינה מבדילה בין רישיון זמני לבין רישיון קבוע.

חברת הביטוח מבקשת להתייחס למועד בו לא חודש רישיונו הקבוע של המנוח, 6/3/2008, וטוענת שבמועד זה חלפה כבר שנה מאז לא חודש רישיונו ומשכך טוענת שהמנוח נהג ללא רישיון בר תוקף לצרכי הפוליסה.

7. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים באתי לכדי מסקנה שלא ניתן לקבל את טענת חברת הביטוח. בהינתן פסיקה מבוססת של בית המשפט לגבי מצבים דומים, ושעה שלא מדובר ברישיון שנפסל או נשלל מחמת פגם מהותי כלשהו בנהיגתו של המנוח, נכון לקבוע שיש להתייחס למועד פקיעת הרישיון הזמני דווקא ולא הרישיון הקבוע ובמועד זה לא חלפה שנה.

בפסיקה נקבע שאי חידוש רישיון נהיגה בשל אי תשלום קנסות מהווה פגם טכני ולא פגם שעניינו כושרו של הנהג לנהוג, המצדיק שלילת פיצויים מנהג ללא רישיון (ראו: ע"א 4231/97 **צור שמיר חברה לביטוח בע"מ נ' יחיאל נאה** (10/3/99) (להלן: "**עניין צור שמיר**"). נקבע שבהקשר זה, ניתן ללמוד מתפיסת המחוקק לגבי סעיף 7 (3) לחוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, בגדרו סייג המחוקק את שלילת הזכאות לפיצויים, כאשר רישיון הנהיגה פקע מחמת אי תשלום אגרה. מאחורי סייג זה בחוק ניצבת התפיסה המשקפת את תכליתו, לפיה שעה שמדובר בעניין פיסקאלי פורמלי שאינו משליך על כושרו של הנהג לנהוג, אין טעם טוב לשלול בגינו את זכות הפיצויים.

בעניין צור שמיר, נקבע שאין כל צידוק ענייני להבחין בין מצב של פקיעת רישיון נהיגה מחמת אי תשלום אגרה, לבין מצב של אי חידוש רישיון בשל אי תשלום קנסות, כאשר גם בהקשר זה מדובר בעניין פיסקלי. בנסיבות אלה קבע בית המשפט שהפרשנות הראויה לסעיף 7 (3) לחוק

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

הפיצויים היא לתת לסיפה שעניינה אי תשלום אגרה פרשנות מרחיבה שתכלול גם אי תשלום קנס.

בית המשפט עמד על כך שתקנה תקנה 172 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: **"תקנות התעבורה"**), שהקנתה לרשות הרישוי סמכות לסרב לתן רישיון נהיגה או לחדשו בשל אי תשלום קנסות על ידי מבקש הרישיון אינה דנה בפסילה של רישיון נהיגה, ומכאן שאין באי-תשלום קנס משום פגם מהותי שיש בו כדי להשליך על כשירותו של בעל רישיון לנהוג.

הפסיקה בהקשר זה, שהינה חד משמעית ומבוססת היטב, תקפה ביתר שאת לאור התיקונים והכללים החדשים שהחיל המחוקק לאחרונה בגדרם תקנה 172 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, בוטלה בתיקון מס' 17 לתקנות (תשע"ח-2018), ונשללה מרשות הרישוי סמכות שלא לחדש רישיון נהיגה בשל אי תשלום קנסות.

במקביל במסגרת תיקון חוק ההוצאה לפועל (תיקון מס' 69), התשפ"ב-2022 (ס"ח 2960), נשללה סמכות יו"ר ההוצאה לפועל להטיל הגבלות על רישיון נהיגה, סמכות דומה נשללה גם מהמרכז לגביית קנסות. בכל אלה מגלה המחוקק דעתו החד משמעית, שאין מקום במסגרת הדין הישראלי להגבלות טכניות על רישיון נהיגה מטעמים פיסקליים. ראו בהקשר זה דברי ההסבר בהצעת חוק ההוצאה לפועל (תיקון מס' 69) (ביטול הגבלת רישיון נהיגה, התשפ"ב-2021 (הצעות חוק הממשלה 1475), שם נקבע שביטול הסמכות להטיל הגבלות על רישיון הנהיגה, מוצע בשל כך שמדובר בהגבלה משמעותית על חופש התנועה, ומדובר בכלי גבייה שאינו קיים במדינות המערב.

יתירה מזו, עוד קודם לכן בתיקון מס' 5 לתקנות, תשע"ז-2017 (ק"ת 7779), בוטלה תקנה 172 לתקנות התעבורה, תשכ"ט-1961, לפיה בחלוף שנה, חידוש רישיון כמוהו כבקשה לרישיון נהיגה והחידוש מחייב עמידה במבחנים ובבדיקות או לחלופין קבלת פטור מרשות הרישוי.

הווה אומר, חידוש רישיון נהיגה לאחר פקיעתו אינו מחייב עוד עמידה במבחנים או בדיקות. עם ביטול התקנה, נקבע ברשות הרישוי נוהל חדש לפיו במידה ורישיון הנהיגה של הנהג פקע לתקופה שאינה עולה על 10 שנים, הנהג לא יחויב במבחנים כתנאי לחידוש הרישיון (ראו הוראת נוהל לחיוב במבחנים – עיוני ומעשי (2017-2-20)). הווה אומר רשות הרישוי גילתה דעתה שפקיעת רישיון נהיגה לתקופה של עד 10 שנים אין בה משום פגיעה בכשירותו המהותית של הנהג לנהוג ברכב.

בתי המשפט החילו תיקון זה באופן רטרואקטיבי, וקבעו שלאור החקיקה החדשה, גם אם חלפה שנה מאז חידוש רישיון הנהיגה, יש לקבוע שהביטוח תקף (תא (ת"א) 31227-12-15 **פלוני נ' הפניקס חברה לביטוח בע"מ** (29/11/18), ת"א 53757-07-14 **פלוני נ' מנורה** (8/3/20)).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

8. כל האמור עד כאן מחייב את המסקנה, שאף שרישיון הנהיגה של המנוח פקע קודם לתאונה עקב אי תשלום קנסות, משהיה לו רישיון זמני בתוקף כשנה לפני התאונה, שעה שלא נפל פגם מהותי בנהיגתו שדרש פסילת רישיון הנהיגה, אלא הרישיון פקע מטעם פיסקלי שאינו קשור לכושרו של המנוח לנהוג, נכון לקבוע שביטוח החובה מכסה את נהיגתו.

הסוגיה הבאה שיש לבחון היא האם המנוח נסע בהיתר, שכן ככל שיקבע שהמנוח לא נסע בהיתר, הרי שביצע עבירה של שימוש ברכב בלא רשות, הפוליסה לא מכסה את נהיגתו וקרנית היא זו שתצטרך לפצות את הקטין.

האם המנוח נסע בהיתר?

9. השאלה האם המנוח נסע בהיתר, נדונה ארוכות במהלך דיוני ההוכחות בתיק, כאשר כל אחד מן הצדדים מפרש את הראיות שהוגשו ונשמעו, בהתאם לשיטתו.

אקדים ואציין שלאחר שבחנתי את מכלול הראיות שהובאו ונשמעו, את מהימנותם של העדים ואת האירועים שהתרחשו בזמן אמת, באתי לידי מסקנה שיש לקבוע, במאזן ההסתברויות הנדרש בדין האזרחי, כי המפתחות של הרכב ניתנו למנוח ברשות בת הזוג ובהסכמתה ומכאן שהביטוח הקיים מכסה את נהיגתו.

10. מן הראיות עלה, שהמנוח ובת הזוג, הכירו כחצי שנה לפני התאונה. בת הזוג הייתה אז בת כ-20 והמנוח היה בן כ-26. בחודשיים שלפני התאונה היחסים בין השניים התהדקו, בת הזוג תארה שהשניים נפגשו כפעמיים בשבוע, בילו הרבה אבל לא באופן רשמי.

המנוח ובת הזוג באו מרקעים שונים, בת הזוג ממשפחה נורמטיבית המתגוררת ביישוב עמיד, ואלו המנוח באותה עת על אף גילו הצעיר הספיק לצבור עבר פלילי לא מבוטל. בת הזוג כינתה את המנוח בעדותה "עבריין חמוד" ואף אישרה שמטעמים אלה, לא הכירה את המנוח למשפחתה.

במועד התאונה בת הזוג יצאה לבלות עם חברה ולאחר מכן בשעות הלילה המאוחרות בסמוך לשעה 03:00 לפנות בוקר, נפגשה עם המנוח. בת הזוג הגיעה עם המכונית של אמה למקום שהותו של המנוח בפיצוציה בעיר מגוריו.

בתצהירה טענה בת הזוג שבמועד האירוע בשעות של לפנות בוקר, נפגשה עם המנוח בפיצוציה, יחד עמו היו מספר חברים של המנוח וידידה שלה שהקשר שלה איתה נותק מזה זמן רב. לדבריה, לאחר שישבו ושוחחו כ-10 דקות לערך, הבחינה שהמנוח איננו והבחינה ברכבי הצלה. בדעבד התברר שהמנוח נטל את מפתחות הרכב, ללא ידיעתה וללא אישורה, נהג ברכב, התהפך ונהרג. בת הזוג הדגישה, שהמנוח לא ביקש ממנה את מפתחות הרכב ונטל אותה מתיקה ללא רשותה וללא ידיעתה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

אין מחלוקת שבעת התאונה, שארעה בשעות שלפנות בוקר, נהג המנוח לבד ברכב של בת הזוג והיה מעורב בתאונת דרכים שכתוצאה ממנה נהרג. המחלוקת בין הצדדים נוגעת לנסיבות בהן הגיעו מפתחות הרכב לידי של המנוח.

לאחר התאונה יצרה בת הזוג קשר עם אמה (בעלת הרכב), האם באה לתמוך בבתה, וכעבור מספר שעות כבר מסרה בת הזוג גרסה ראשונה במשטרה, כשהיא מלווה באמה.

11. בהודעה הראשונה של בת הזוג מן השעה 08:45, מספרת בת הזוג, שפגשה את המנוח בסביבות השעה 03:00, הם ישבו כמה דקות, היא לא שמה לב אבל כנראה המנוח לקח את מפתחות הרכב מתוך התיק שלה ונסע. בת הזוג מציינת שלא ידעה שהוא מתכוון לנסוע עם הרכב שלה ויצאה לחפש את הרכב, ראתה אמבולנס ורצה לכביש, ידעה שמשוהו קרה, ביקשה מנהג האמבולנס או מכבי אש לבדוק בקשר אם רכב מסוג טויוטה עשה תאונה, הם אמרו לה שכן, ביררה בבתי חולים והמנוח לא היה שם, הלכה למקום התאונה וראתה את המנוח שהוא שוכב שם, ראתה את הגיינס שלו והנעלים שלו לפי זה זיהתה אותו. בת הזוג הוסיפה שאין למנוח רכב והיא לא יודעת אם יש לו רישיון נהיגה אף פעם הוא לא נהג ברכב יחד אתה.

לדברי בת הזוג בהודעה זו, המנוח לקח את המפתחות מהתיק שלה הוא לא ביקש רשות לקח על דעת עצמו וכשהיא ראתה שהוא נעלם לה יצאה לחפש את הרכב ואז נתקלה באמבולנס ומכבי אש.

בת הזוג הוסיפה שהמנוח לא ביקש ממנה את הרכב ורק בדיעבד אחרי זה התברר שהוא נסע להביא חבר הוא נסע לבדו.

12. בת הזוג מסרה הודעה נוספת בתאריך 9/7/2009 שלושה ימים לאחר התאונה. בהודעה זו מסרה שבמועד התאונה בשעה 03:00 יצאה ממועדון, הורידה את החברה ליד הבית, משם נסעה לפגוש את המנוח והגיעה לערך בשעה 03:30, ישבו בפיצוציה, היו עם המנוח כמה חברים יחד עם ידידה שלה שאת משפחתה היא לא מכירה. בשלב כלשהו המנוח החל להסתובב ביניהם ואז הוא נעלם. לטענת בת הזוג בהודעה זו, היא רצתה להוציא מהתיק את מפתחות הרכב אבל לא מצאה אותם והחלה ללכת לכיוון חניית הרכב בסמטה, הרכב לא היה שם, חזרה לפיצוציה ואמרה לחברים של המנוח שבטוח קרה משהו. אחרי דקה עברה נידת של כיבוי אש, רצה לכביש לכיוון נידת הכיבוי ושאלה את הכבאי איפה התאונה עם רכב הטיוטה והוא ענה לה ואז הלכו ברגל וראתה את הרכב של אמא שלה מעוך באמצע הכביש, הם נסעו לבית החולים לחפש את המנוח ובשלב כלשהו הודיעו לה שהוא נפטר מהתאונה.

בת הזוג נשאלה האם מסרה את מפתחות הרכב למנוח והשיבה בשלילה. בת הזוג נשאלה האם המנוח ביקש ממנה את הרכב כדי לנסוע לאיזה מקום והשיבה שאם הוא היה רוצה את הרכב, אז הוא היה מבקש שהיא תנהג, והיה מקרה שהוא רצה שהיא תנהג ברכב של אבא שלו. בת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16

ת"א 40398-09-17

הזוג נשאלה מדוע המנוח ביקש ממנה שתנהג בשבילו והשיבה שעד כמה שהבינה הוא היה בשלילה. או אז נשאלה אם היה בשלילה איך נהג ביום התאונה, ובת הזוג השיבה שאין לה מושג, שאלה את החברים שלו איפה המנוח והם אמרו לה שאין להם מושג. בת הזוג נשאלה מתי שאלה אותם, והשיבה שאחרי שחיפשה אותו ולא מצאה, אז חיפשה את מפתחות הרכב וכשלא מצאה הלכה לכיוון חניית הרכב.

מהודעה זו עולה, שבת הזוג סברה בזמן אמת עוד קודם לתאונה שלמנוח אין רישיון נהיגה תקף והאמור בהודעה הראשונה בהקשר זה אינו נכון. יתירה מזו, בת הזוג מתארת כי כאשר המנוח היה רוצה להגיע למקום כלשהו כשהם ביחד, היה מבקש שהיא תנהג, ומשכך עולה התהייה, מדוע הוא צריך לקחת את מפתחות הרכב ללא רשות, שהרי אם היה מבקש, היא הייתה נוהגת.

13. בתאריך 14/7/09 מסרה בת הזוג הודעה נוספת לחוקר של חברת הביטוח, לחוקר מסרה בת הזוג שברכב הייתה אזעקה שהופעלה באמצעות שלט רחוק ולוח מקשים עם קוד סודי. לוח המקשים היה מצד שמאל והקוד הסודי היה 4114. הקוד הסודי לא היה רשום לא המפתחות ולא ברכב. לדבריה חוץ מאמה נהגו ברכב גם אחיה והיא. בת הזוג חזרה על תיאור המקרה והשיבה שחנתה את הרכב בסמטה לפני הפיצוצייה. מפתחות הרכב היו בתיק שלה התיק היה על הכיסא לידה, לאחר כמה דקות ראתה שהמנוח לא נמצא, חיפשה את המנוח ולא מצאה אותו, ניגשה לחניה ולא ראתה את הרכב, אז בדקה וגילתה שהמפתחות של הרכב נעלמו, והיא הבינה שהמנוח לקח את המפתחות, אחרי כמה דקות ראתה מכבי אש, הייתה לה הרגשה לא טובה, שאלה אותם איפה התאונה והיא ניגשה ברגל למקום וראתה את הרכב.

בת הזוג השיבה שהיא מכירה את המנוח הרבה זמן אבל כחודשיים שלושה הם חברים ויוצאים קבוע. המנוח לא נהג ברכב שלה שלא ברשות ולא לא ברשות. הוא נסע איתה בעבר וככל הנראה שמע וידע את הקוד הסודי. בת הזוג השיבה שלא נתנה למנוח את הקוד הסודי, הוא לקח את מפתחות הרכב עם כל צרור המפתחות ללא רשות. בת הזוג השיבה שאין לה את הפרטים של שני החברים שישבו עם המנוח והיא תנסה להשיג את הפרטים שלהם.

לא הובאה כל ראיה שבת הזוג השיגה את פרטיהם של החברים שישבו עם הזוג ומסרה אותם למשטרה או לחברת הביטוח.

14. בעלת הרכב, אמה של בת הזוג מסרה בתצהירה, שבמועד התאונה הרכב היה ברשותה של בתה, על פי רשותה. בסמוך לאחר התאונה בתה התקשרה אליה וסיפרה לה שהמנוח נהרג. בתאונה נגרם לרכב נזק מוחלט ועל כן פנתה לחברת הביטוח בדרישה לתשלום, לאחר הליכים שנוהלו, שולם לה – במסגרת הסדר – מרבית סכום התביעה. לדברי האם טענת חברת הביטוח הייתה שמפתחות הרכב הופקרו ואולם בסופו של דבר נאלצה לשלם את מרבית תגמולי הביטוח.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

האם הפנתה להודעה שמסרה במשטרה. בהודעתה במשטרה מתאריך 6/7/09 שנגבתה בשעה 08:10 מסרה האם שאתמול בלילה בתה לקחה את הרכב לבילוי, ביום מסירת ההודעה בסמוך לשעה 06:30, התקשרה אליה הבת וסיפרה לה שהמנוח נהרג. האם הוסיפה שממש בימים האחרונים הבת שיתפה אותה בזה שהמנוח חבר שלה וכרגע הבת בבית שלו.

בכתב התביעה שהוגש בתביעת הרכוש תואר האירוע ונמסר שבשלב כלשהו של השיחה הבחינה בת הזוג שהמנוח נעלם והבחינה ברכבי הצלה. בת הזוג יצאה לכיוון הרכב וראתה שהוא איננו. בדיעבד הוברר שהמנוח נטל את מפתחות הרכב ללא ידיעתה וללא אישורה, נהג ברכב, התהפך עמו ונהרג.

במכתב הדחיה של חברת הביטוח שצורף, נכתב שחברת הביטוח לא שוכנעה באמיתות נסיבות האירוע כפי שנמסרו. בהתאם לממצאי החקירה עלו ספקות בנוגע למקום המצאות מפתחות הרכב בעת האירוע, עולה חשד שלא מולאו תנאי המיגון כנדרש על פי תנאי הפוליסה וסייגה, או מערכת המיגון לא הופעלה, או מפתחות הרכב נמסרו בידיעה.

התביעה הייתה על סך של 125,818 ₪, כאשר נטען שערך הרכב הוא 108,000 ₪ והוספו הפרשי ריבית והצמדה וריבית מיוחדת. הסדר הפשרה בתביעה האזרחית, נעשה על סכום כולל של 101,500 ₪.

15. חברת הביטוח וצדדי ג' טוענים שבת הזוג בחורה כבת 20 באותה עת, מסרה מן הרגע הראשון שהמפתחות נלקחו ממנה ללא רשות, ומכאן שיש לקבל את גרסתה, שכן לא יעלה על הדעת שבשים לב לאירוע המזעזע שחוותה תמסור גרסה שסברה אולי שתשרת אותה למול חברת הביטוח בהמשך.

קרנית טוענת מנגד, שבת הזוג שיצאה בלא ידיעת הוריה עם המנוח ונקלעה לסיטואציה מזעזעת בגדרה הרכב ניזוק כליל, בוודאי פחדה מאוד לומר שמסרה את המפתחות ברשות, שכן סברה שלמנוח אין רישיון נהיגה וחששה שתסתבך למול הוריה ולמול הרשויות נוכח התוצאה הקשה של התאונה. קרנית מפנה לסתירות בגרסאות השונות שמסרו בת הזוג והאם למול עדותן, כמו גם לתוצרי חקירה פרטית שערך חוקר מטעמה שקיבל גרסה משני חבריו של המנוח, שנכחו במקום טרם התרחשות התאונה, כמו גם מאחותו של המנוח.

16. על מנת לבחון את נכונות גרסת הצדדים השלישיים יש להידרש לדברים שמסרו אחותו וחבריו של המנוח לחוקר הפרטי מטעם קרנית ולעדויותיהם בהקשר זה.

תחילה שוחח החוקר עם אחותו של המנוח וזו מסרה לו את שמות שני חבריו של המנוח שישבו עמו טרם התאונה. האחות השיבה שבקושי הכירה את בת הזוג, והשניים היו בני זוג כארבעה חודשים. האחות הוסיפה שיומיים לפני התאונה המנוח היה עם בת הזוג בא לבית אביו עם טרקטורון. האחות טענה שהמנוח לא גנב את הרכב, והזמינה את החוקר לדבר עם חבריו של

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16

ת"א 40398-09-17

המנוח. במהלך השיחה מתקשרת האחות לחברו של המנוח ק' (להלן: **"החבר ק"**), כאשר הדברים שאומר החבר ק' באותה שיחה לא נשמעים בהקלטה. בשלב כלשהו, האחות מעבירה את הפלאפון אל החוקר וזה משוחח עמו ישירות.

החוקר מסביר לחבר ק' שהוא מקרנית וכי אמורים היו לתת לקטין פיצוי אבל הביטוח מתנער מזה משום שהוא טוען שעשו ברכב שימוש ללא רשות. דבריו של החבר ק' לא נשמעים ואולם נשמעות שאלות החוקר ובין היתר האם לפני כן יצא לו לראות את המנוח נוהג ברכב. החוקר לאחר מכן שואל את החבר ק' מדוע תגיד בת הזוג שמדובר בשימוש ללא רשות שעה שאין אפילו השתתפות עצמית. החוקר מבקש לפגוש את החבר ק' ומסביר לו שמישהו אחר מטעם משרד החקירות כנראה יפגוש אותו. החוקר מסיים את השיחה פונה לאחות ואומר לה **"את רואה מה הוא אומר? היא כן, היא נתנה לו את המפתחות..."** (עמ' 20 לתמליל, שורה 28 ואילך, עמ' 21 שורה 9 ואילך). החוקר מסביר לאחות שאם בת הזוג הייתה אומרת שהיא נתנה את המפתחות ולמנוח אין רישיון, בגלל שהרכב הושמד לגמרי, הרי שלא הייתה מקבלת כסף מהביטוח ולפיכך נוח לה להגיד שלא נתנה את המפתחות.

בהמשך השיחה מתקשרת האחות לחבר י' (להלן: **"החבר י"**), ושואלת אותו אם המנוח לקח את הרכב ללא רשות. החוקר לוקח את הטלפון, ומסביר לחבר י' שהוא מקרנית, והביטוח לא מוכן לכסות את הפיצוי בגלל הטענה של בת הזוג שהיה שימוש ברכב ללא רשות. דבריו של החבר י' לא נשמעים, החוקר אומר לו שיאמר רק את האמת ולאחר מכן מבקש לפגוש אותו לפרק זמן קצר. החוקר מסביר לחבר י' שבתאונות ההתיישנות 7 שנים, ואוטוטו הזמן נגמר והביטוח יצליח להתחמק מזה וזה לא הוגן, אז לפחות שהילד יזכה במשהו. החוקר שב ומבקש לפגוש את החבר י' לפרק זמן קצר, ואומר שהוא לא מבקש שיאמר משהו לא נכון, רק מה שהוא חושב. החוקר ממשיך את השיחה לאחר מכן עם האחות ומסביר לה שהחבר י' אומר שהוא לא היה, הם הלכו לאיזשהו מקום אבל הוא ראה אותם נוהגים כמה פעמים.

17. לאחר זמן קצר, עוד באותו יום פוגש החוקר את החבר י', החוקר מסביר לו שהוא מקרנית שזה קרן לנפגעי תאונות דרכים, במקרים של פגע וברח, בלי רישיונות בלי ביטוחים. החוקר מסביר שחברת הביטוח לא רוצה לפצות כי עשו שימוש ברכב ללא רשות, במילים אחרות גנוב, והחבר י' מוסיף **"שבלי"ר"**. החוקר מסביר: **"אנחנו לא חושבים שזה כך, אבל אני לא מכוון, אני לא אומר. אתה תגיד לי מה אתה חושב, מה היה שמה, ואני אשאל אותך שאלות שהם.. אבל כמוכן אנחנו הולכים על האמת שלנו"** (תמליל, עמ' 4 שורה 6 ואילך).

החבר י' משיב שהיה עם המנוח ובת הזוג באותו ערב, ומסביר שהוא והמנוח גדלו יחדיו, וכי סמוך לאירועים כחודשיים לפני כן השתחרר משלוש שנות מאסר, כך שלא היו תקופה ביחד. החבר י' מתאר שהם ישבו יחד בפיצוציה, ולאחר מכן הם התפצלו. החבר י' נשאל אם יצא לו לראות את המנוח נוהג ברכב שבת הזוג נמצאת והשיב שהוא חושב שכן, כמעט בטוח, אבל הוא לא זוכר. החבר י' נשאל אם יצא לו לראות את בת הזוג נוהגת ברכב והשיב בשלילה וחזר על כך

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16

ת"א 40398-09-17

שהוא כמעט בטוח ראה את המנוח נוהג ברכב. החבר י' מסביר שיש לו בעיה של זיכרון עבר הרבה זמן, אבל הוא בטוח כמעט מליון אחוז. החוקר מסביר לחבר י' שאין זמן כי חלפו 7 שנים, והביטוח הלאומי פנה לחברת הביטוח שתשלם. החוקר מראה לחבר י' את תשובת חברת הביטוח, לפיה שהתאונה ארעה לאחר שהמנוח נטל ללא רשות את מפתחות הרכב. החבר י' מסביר לחוקר שאם בת הזוג תודה שנתנה את הביטוח ברשות, אז היא מסתבכת בהסתבכות פלילית. החבר י' אומר בהמשך שהוא רוצה לעזור ומסביר "אני לא נוהג לשקר, אבל אני אומר לך שכאילו... אני אומר לך איך שאני זוכר, אני פשוט לא הייתי כל כך קרוב, אני זוכר שראיתי אותו נוסע והכל באישור אתה מבין?" החוקר שואל "לפני התאונה" וי' משיב "בטח לפני כן. מה... ראיתי אותו כמה פעמים נוסע על האוטו. וכאילו אם האוטו נגנב וזה אתה יכול לחשוב שאני ראיתי אותו כמה פעמים נוסע על האוטו. אם האוטו נגנב, אז איך כמה פעמים לפני הוא (לא ברור) רישיון? מה, האוטו, הוא נתן לה ריש...? כן, כמה פעמים לפני על האוטו" (תמליל, עמ' 16, שורה 20 ואילך). החבר י' אומר לחוקר שוב ושוב שהוא יכול לשאול את החבר ק' על מה שארע שהוא היה יותר קרוב אליהם.

18. בתצהירו מסר החוקר, שבשיחת הפלאפון עם החבר ק' הוא ציין בחקירתו שהיה חברו של המנוח במשך שנים רבות וראה אותו נוהג ברכב בת הזוג. ביום התאונה הוא והמנוח וחברים נוספים ישבו במסעדה, הוא הבחין במנוח פונה לחברתו ומבקש ממנה את מפתחות הרכב, החברה נתנה למנוח את המפתחות והמנוח נסע עם הרכב. החוקר ציין שבשל תקלה טכנית השיחה לא הוקלטה.

19. חברת הביטוח והצדדים השלישיים העלו טענות רבות נגד התנהלות החוקר בטענה שהוא גרם לעדים למסור גרסה כרצונה של קרנית בכך שאמר שהתיק על סף התיישנות, שחברת הביטוח מתנערת מן הפיצוי והקטין לא יקבל את הכספים ואף הלך אימים שביטוח לאומי ידרוש את הכספים בחזרה. עוד נטען שהגרסה החשובה ביותר של החבר ק' לא הוקלטה ולא ניתן ליתן לדברי החוקר כל משקל. לגופם של דברים נטען שאין להאמין לדברים שבאו לכאורה מפיו של החבר ק' כאשר כלל לא חזר על הדברים בעדותו, ובאשר לחבר י' כבר בדבריו לחוקר אמר שיש לו בעיות זיכרון ואין לקבל את דבריו, גם נוכח חוסר ההתאמות שבהם.

20. בעדותו נדרש החוקר להתמודד עם הטענות שהופנו כנגדו. החוקר השיב שהוא מכיר פחות או יותר את הכללים מתי קרנית אמורה לשלם, והשיב שאחת המטרות בחקירה שלו הייתה להראות שיש ביטוח תקף.

אשר לשיחה עם החבר ק' הסביר החוקר שהייתה שיחה טלפונית ולא שומעים אותו. החוקר הסביר שמכשיר ההקלטה נמצא בכיס, הוא לא יכול להוציא אותו החוצה ולהקליט מולו, ביקש מאחותו של המנוח לשים על ספיקר והיא לא שמה ואז אי אפשר לשמוע, לא הייתה תקלה במכשיר. החוקר הסביר שהשיחה עם החבר י' תומללה בחלקה בשל כך שהייתה על ספיקר.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

החוקר הוסיף שלאחר מכן המשרד ניסה לחקור את החבר ק' ללא הצלחה. וכן ניסו לאתר את הכתובת שלו לרבות לצורך המשפט, אבל ק' היה מאוד עוין ומסתניג. החוקר הסביר שאינו עובד בעיר בה היה החבר ק' ולכן לא יכול לפרט את המאמצים שעשו לאתר אותו. ואולם השיב שניסה לאתר אותו לצורך הדיון ולא הצליח.

אשר לטענה שהחוקר יצר את הרושם שהקטין לא יקבל דבר ואף יידרש להשיב כסף, השיב החוקר שלא מעניין אותו מאיפה יקבל הילד את הכסף והוא לא ניסה לשכנע מישהו לשקר, אלא הסביר פחות או יותר מה המצב כדי שישתפו פעולה. החוקר הסביר שלחקרים הייתה הסתייגות מן החקירה בגלל הטראומה, שהמנוח היה חבר ילדות והיה להם קשה לדבר, ולא הייתה להם טינה נגד מישהו. החוקר הסביר שהוא ידע שהמנוח לא גנב את הרכב, מדובר בבת הזוג שלו, ואישר שהעלה השערה שאולי בת הזוג חוששת לומר להורים שלה. החוקר עמד על כך שהאג'נדה שלו היא האמת. החוקר השיב שלא ידע שהילד אמור בכל מקרה לקבל מקרנית כסף והוא לא נכנס לזה.

החוקר אישר שבמהלך שיחתו עם החבר י' ניסה לאשש את הטענה שהוא ראה את המנוח נוהג ברכב בנוכחותה ובאישורה של בת הזוג והתרשם שזכרונו של החבר י' נהדר אבל נחקרים נוהגים לגבות את עצמם, שאולי פלטו איזשהו משהו. החוקר ציין שלא הצליחו לאתר מישהי נוספת שהייתה במקום שבת הזוג אמרה שהיא ידידה שלה, ואדם נוסף יכול להיות שהמשרד ניסה לאתר. החוקר אישר שכפי ששומעים בחקירה במהלך החקירה של החבר י' כתב חלק מן הדברים והסביר שהוא עושה כן על מנת לזכור מה נאמר ולאחר מכן זורק את הטיוטה. החוקר הסביר שהוא לא תמיד שומע את ההקלטה והוא כותב לעצמו את הדגשים שלו, אחרי שכתב את הדו"ח זורק את הטיוטה לפח.

החוקר השיב שחקר עד נוסף שסייע דווקא לגרסת קרנית, ואולם ב"כ קרנית ציינה שלא קיבלה כלל תמליל או חקירה כזאת.

21. על מנת להכריע בנוגע לטענות שהעלתה חברת הביטוח והצדדים השלישיים בנוגע לאופן החקירה של החוקר הפרטי, נדרש להאריך עוד במעט ולבחון את העדויות של שלושת הנחקרים בבית המשפט.

שלושת העדים, אחותו של המנוח י' ו- ק' התייצבו לעדות רק לאחר שהוצא נגדם צו הבאה. ניכר שמדובר בעדים שאינם מעוניינים לשתף פעולה, בדיוק כפי שהתרשם החוקר.

22. אחותו של המנוח סיפרה בעדותה, שלא הכירה את בנות הזוג של אחיה, אבל בת הזוג עלתה בשיחות, והמנוח מאוד אהב אותה ודיבר עליה. העדה הוסיפה שזכור לה שביום שישי לפני שהמנוח נפטר, ראתה את המנוח ואת בת הזוג על טרקטורון, הוא פשוט עמד וחיך מבחוץ היא ישבה על הטרקטורון וזהו. העדה השיבה שהיא זוכרת בוודאות שהייתה זו בת הזוג על

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

הטרקטורון (עמ' 69 לפרוטוקול מתאריך 5/8/2020, שורה 10 ואילך). האחות מסרה שהמנוח הוא זה שנהג בטרקטורון. העדה השיבה בהמשך שהיא לא הכירה את בת הזוג טוב, ולא ראתה אותה הרבה פעמים ואולם לא חזרה בה מן הטענה שבת הזוג הייתה על הטרקטורון בו נהג המנוח. בהמשך השיבה העדה שידעה שלבת הזוג יש רכב ולא ראתה את המנוח נוהג ברכב של בת הזוג. תשובה זו מלמדת שהאחות לא באה עמדה מראש, אלא השיבה לפי מיטב זכרונה, שכן לו רצתה לייחס למנוח נהיגה ברכב, הרי מה מנע ממנה לומר שראתה את המנוח נוהג ברכב של בת הזוג? עדותה של העדה בהקשר זה מהימנה בעיני.

23. החבר י' השיב שהוא מכיר את המנוח מגיל קטן, הם כמו משפחה, גדלו ממש ביחד. העד התבקש לספר מה קרה בתאונה והשיב שישבו בפיצוציה שתו, היה איזה ויכוח בין שני אנשים שהמנוח הפריד ביניהם, המשיכו לשבת עד סביבות 4 בבוקר ואז כל אחד הלך לדרכו, ומה שהוא זוכר זה שראה את המנוח עולה לרכב עם חברה שלו וזהו. העד לא זכר אם זו הפעם הראשונה שישב עם המנוח וחברה שלו. העד השיב שראה את המנוח נוהג על רכבים, לדבריו היה לו רישיון. באותו ערב לדבריו, שהסתיים הערב המנוח ובת הזוג הלכו ביחד. החבר י' השיב שבאותו שלב הם נפרדו הוא נסע לדרכו והמנוח ככל הנראה נסע לדבר עם איזה אדם בקשר לוויכוח שהיה בערב. החבר י' השיב שהמנוח נהג הרבה פעמים ברכב שלו או של חבר אחר. העד חזר ותאר שהם ישבו בפיצוציה, המנוח ובת הזוג הלכו לרכב, המנוח הביא את הרכב ובת הזוג עלתה איתו והוא הלך לצד השני, ראה אותם נכנסים לאוטו ונוסעים והוא זוכר את זה בוודאות. לדבריו המנוח נהג ברכב. החבר י' השיב שלא שמע את בת הזוג אומרת למנוח שלא לנהוג ברכב. הוא ראה את השניים נוסעים מהפיצוציה בשעה 4:00 לפנות בוקר ואז הערב הסתיים מבחינתו הוא לא יודע מה קרה לאחר מכן. העד השיב שזה נראה שבת הזוג הסכימה שהמנוח יביא את הרכב. החבר י' השיב שאינו זוכר אם היו מקרים אחרים שהמנוח נהג ברכב.

החבר י' עומת עם דבריו לחוקר שראה את המנוח נוהג ברכב של בת הזוג באירועים אחרים והשיב שזה מה שהוא זוכר עכשיו.

אעיר שאין מחלוקת שהתאונה ארעה בשעה מאוחרת יותר והחבר י' לא ישב עם השניים בסמוך לתאונה ולא ראה את ההתרחשות בגדרה המנוח נהג ברכב לבדו ונהרג בתאונה. העד הסביר שהמנוח ובת הזוג נסעו ברכב ויכול להיות שחזרו אחר כך לשבת במקום סמוך, כשהוא ישב איתם הם ישבו בפיצוציה.

החבר נשאל על כך שאמר לחוקר שיש לו בעיות זיכרון, והשיב שהתכוון שאם יש משהו שהוא לא זוכר, אז הוא לא יגיד אותו, אבל אם יש משהו שהוא זוכר, הוא יגיד אותו כמו שצריך ומה שהחוקר שאל אותו הוא השיב.

העד עומת עם דבריו לחוקר בהם לא אישר בביטחון כה גדול שראה את המנוח נוהג ברכב, והעד השיב **"מה שיש לי לענות לך על זה שאני ראיתי אותם, ראיתי אותו נוסע באוטו וכביכול**

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

מהניסיון שלי, כאילו פחדתי שהוא יסבך אותו אתה מבין, באיזה משהו או זה, אז אמרתי, השארתי פתח כזה, שכאילו אני לא זוכר, אבל אתה רואה שאני אמרתי לו כן, אני ראיתי אותו שהוא נוסע באוטו, אני, זה מה שאני אמרתי לו ומהניסיון שאני עברתי בחיים כאילו פחדתי שאיזה סיטואציה לסבך אותו או משהו, אבל התשובה היא כן, אני ראיתי אותו, זה התשובה, כן, אני חושב, אז הכן זה הדבר הראשון שאני ראיתי אותו" (שם עמ' 85, שורה 14 ואילך).

החבר י' הסביר שפחד לסבך את המנוח בתביעה, או משהו, זה דפוס שלו לא שייך למנוח ועכשיו אמר מה שראה בלי לראות את כל התמליל הזה. העד השיב שאמר לחוקר שהוא כמעט בטוח. ובהמשך חזר על הדברים: "אני אומר לך שראיתי אותו עולה לרכב וזכרתי שזה טויוטה וגם אמרתי לחוקר, אתה מבין, כי אני קצת מתמצא ברכבים ואני אמרתי לחוקר בדיוק מה שכאילו, אם אתה שואל אותי, אני לא זוכר אפילו שישבתי מול החוקר ואתה רואה שאני הגעתי לפה, אני אמרתי את מה שאני זוכר שוב פעם וזה מה שראיתי וזה מה שאני זוכר, אוקיי?" (שם, עמ' 94 שורה 15 ואילך).

החבר י' לא זכר שהחוקר אמר לו שאם יעידו שהמנוח לא קיבל את המפתחות הילד לא יקבל דבר גם מביטוח לאומי. העד השיב שמכיוון שראה את המנוח נוהג ברכב, הסיק בפני החוקר שיכול ולבת הזוג אין רישיון.

החבר י' נשאל מדוע אמר לחוקר שישבו עד 5:00 בבוקר והשיב שלא הסתכל בשעון, הוא זוכר שהוא הלך הביתה ובעשר בבוקר אמרו לו שהייתה תאונה.

העד חזר והשיב שהוא לא יודע לאן השניים הלכו אחרי שעזבו ביחד אבל כעקרון היה ויכוח בערב הזה בין שני חברים והסברה שלו שהמנוח הלך לדבר עם אותו אדם. העד הסביר שהמקומות בהם הם ישבו קרובים ולא היה צורך להזיז את הרכב.

24. החבר ק' לא הסתיר את חוסר שביעות רצונו מכך שזומן להעיד, והעיד בחוסר רצון גמור. החבר ק' התייצב לדיון לאחר שהוצאו נגדו צווי הבאה. לדבריו, הם ישבו בפיוציה, המנוח לקח את הרכב ונהרג. ק' ידע לומר שלמנוח לא היה רישיון נהיגה וטען בתוקף שהמנוח לא היה נוהג ברכב. החבר ק' התבקש לפרט על הדקות שלפני לקיחת הרכב והשיב שהמנוח אמר "דקה אני בא" והלך. החבר ק' לא ידע לומר איך הגיעו למנוח המפתחות של הרכב והשיב שלא היה נוהג בו כי לא היה לו רישיון נהיגה. החבר ק' השיב שהוא לא זוכר אם בת הזוג נתנה לו את המפתח או לא נתנה לו את המפתח, זה לא דיון שהיה בפניו. החבר ק' הכחיש מכל וכל שהחוקר הפרטי שוחח עמו.

25. בטרם יוכרע בין הגרסאות נדרש עוד להתייחס לעדותן של הצדדים השלישיים –

ראשונה העידה בעלת הרכב, אמה של בת הזוג, כאשר בת הזוג נותרה באולם. האם הדגישה בעדותה שכאשר נתנה את הרכב לילדים הדגישה שאף אחד לא נוהג פרט להם. העדה סיפרה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16

ת"א 40398-09-17

שבתה התקשרה בשש בבוקר וסיפרה המנוח נהרג. היא הגיעה אליה לבית הוריו של המנוח, ובתה סיפרה לה שישבו בפיוציה והמנוח נעלם והיא לא יודעת איך הגיע לרכב, פתאום שמעו סירנות, ואז הייתה לה אינטואיציה לחפש את המפתחות של הרכב, ואת הרכב שלא היה ואז הגיעה למקום התאונה. האם נשאלה האם הבת אמרה שהיא הרשתה או לא הרשתה למנוח לנהוג והשיבה: **"היא לא אמרה שהיא הרשתה או לא הרשתה, היא אומרת הוא פשוט לא, ממה הבנתי באותו רגע הוא לא ביקש גם... היא אומרת שהוא נעלם, היא לא הבינה מה קורה ואז בדיעבד היא הבינה שהמפתחות אינם ואת התאונה"** (פרוטוקול מתאריך 19/2/2021, עמ' 79 שורה 4 ואילך). העדה אישרה שישבה עם בתה בעת מסירת ההודעה במשטרה. האם נשאלה האם ביררה עם בתה איך המנוח ידע את הקוד של הרכב והשיבה **"היא לא אמרה לי וגם לא שאלתי"** (שם, עמ' 84, שורה 19). כאשר נשאלה שוב האם במהלך הזמן לא בררה עם בתה את העניין השיבה: **"משהו אולי כשהיא נהגה והוא לידה אז הוא ראה את הקוד, זה לא סוד גדול אם אתה מקיש או אפילו אומר בקול רם אז זה לא בעיה, זה לא בעיה לדעת קוד של רכב"** (שם, עמ' 85, שורה 2 ואילך).

26. בת הזוג תארה בעדותה את יחסיה עם המנוח, וסיפרה שהוא היה ידיד מאוד טוב שלה, קצת שונה מהעולם שלה, לא היו להם חברים משותפים, היו ביחסים קרובים בחודשיים האחרונים מבין החצי שנה בה הכירו, סגנון החיים שלה שונה משלו, המשפחה שלה לא הכירה אותו והם בילו ביחד פעמיים בשבוע. בת הזוג אישרה שחוץ מלהגיד לאמא שלה שהיא יוצאת עם בחור בשמו של המנוח לא שיתפה, בגלל מיהותו של המנוח שהיה **"עברייני חמוד"** כפי הגדרתה. לדבריה חברה משותפת הכירה ביניהם, ופרט לחברה זו אף אחד לא ידע על הקשר איתו.

העדה עומתה עם ההודעה הראשונה שמסרה במשטרה, שעות לאחר האירוע, בה לא טענה שהמנוח לקח את המפתחות של הרכב ללא רשות אלא ניסוח מעודן יותר, והשיבה שזה היה זמן קצר לאחר התאונה והמשמעות היא גניבת הרכב. כאשר נאמר לה שאמרה את הדברים באופן זה כי פחדה מההורים שלה, השיבה **"אין מצב כזה"** (שם, עמ' 95 שורה 34) וכי מדובר בהודעה הכי תמימה שנמסרה.

העדה תארה שאחרי 10 דקות מאז שהגיעו, המנוח נעלם ואז היא לקחה את התיק, ראתה שאין מפתחות, ראתה שאין רכב ולאחר מכן שמעה את האמבולנס. כאשר נשאלה מדובר האינסטינקט הראשוני היה לפתוח את התיק, השיבה שהמנוח הוא כזה... גנב, והשיבה שהחשד הראשון שלה היה שהוא גנב את הרכב: **"אמיתי, יש לי, כן, יכול להיות. כן. יש לי אינטואיציות טובות, כנראה כן"** (שם, עמ' 97, שורה 16), בהמשך עדותה חזרה העדה פעמים רבות על עניין האינטואיציות ומשום כך שאלה את האמבולנס מה קרה (ראו עמ' 122 שורה 1 ואילך). בהמשך עדותה אמרה שיכול להיות שהיה זה רכב כיבוי אש שעצר ברמזור, וכאשר הועלתה תמיהה האם רכב כיבוי אש עוצר ברמזור באמצע הלילה, השיבה שהיא לא יודעת אם זה היה אמבולנס שפינה את הפצועים, היא שאלה אם הייתה תאונה וקיבלה תשובה חיובית.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

כאשר עומתה העדה עם הודעתה במשטרה, שם סיפרה ששאלה "איפה הייתה התאונה עם הטיוטה" השיבה: "אוקי. אני לא זוכרת בדיוק מה שאלתי את נהג האמבולנס, איפה הייתה התאונה או הייתה תאונה עם הטיוטה, אני הרגשתי שכבר משהו לא בסדר, הבנתי שהוא לקח את המפתחות כי ראיתי שהוא לא בחניה, המפתחות לא בתיק, [המנוח] הוא, בואי נשים את הדברים על השולחן, עברייני, גנב, מסומם, אלכוהוליסט, כל מה שהוא" (שם, עמ' 136, שורה 6 ואילך, מן הציטוט הושמט שמו את המנוח).

העדה השיבה שהתיק היה לידה, כנראה על הכיסא או על השולחן, ויכול שהיא קמה לקנות משהו. העדה השיבה שאת החבר ק' היא ראתה ואולם החבר י' כלל לא היה שם. בת הזוג נשאלה איך המנוח ידע איפה הרכב, והשיבה שאפשר לראות אותו מהפיצוציה בה ישבו, וכאשר הגיעה הוא דאג לה הוא רצה לראות שהיא לא יוצאת לבד מן הרכב. בחקירה נגדית לב"כ התובעים התבקשה העדה להסביר כיצד המנוח הספיק לקחת את המפתחות, והשיבה שאולי קמה לעשן סיגריות ולבקש אש ו"כנראה הוא עשה את זה מאוד מאוד מהר" (שם, שורה 8 אילך).

בעקבות השאלות שנשאלה האם אודות מספר הקודן, כאשר בת הזוג ישבה באולם, נשאלה גם בת הזוג בהקשר זה איפה היה הקודן של הרכב והשיבה: "אני לא זוכרת אבל אני זוכרת את הקוד עד היום... זה קוד ממש קל" (שם, עמ' 101, שורה 25 ואילך). בהמשך כאשר הוצג לפני העדה, שטענה שבמשך חודשיים נפגשו בין פעם לשלוש פעמים בשבוע, התפרצה והשיבה: "את רוצה לדעת איך הוא ידע את הקוד... אני אגיד לך מה, אנחנו גם דיברנו על כמה הקוד הזה קל כי חברה שלי באחד מן הימים ישבה מאחורה ואז היא אמרה את הקוד ואמרנו כן 211 וזה הכי קל שיש. והוא היה לידנו. זהו... הוא ידע כי אמרתי... זה מוזר קצת אבל [המנוח] ידע. כי אני אמרתי ואמרתי את זה כמה פעמים ודיברנו על זה שאיזה קוד קל כאילו איך נותנים דבר כזה 211..." (שם, עמ' 101, שורה 7 ואילך, מן הציטוט הושמט שמו של המנוח). בת הזוג השיבה בכנות, כי האדם היחיד שניתן לשאול מדוע זכר את הקוד ומדוע לקח את הרכב הוא המנוח, כאשר הדיון בעניין הקוד המשיך –

"העדה, פלונית: אבל אני אומרת לך שדיברנו על זה ודיברנו על הקוד, זה סתם שאלות, לא יודעת. עו"ד ביק: איך אמרת הקוד? העדה, פלונית: 211, 221, 1122, כזה. כב' הש' מור-אל: אמרת 211, עכשיו את אומרת אחר? עו"ד ביק: נכון, זה היה קוד כל כך קל שאת זוכרת אותו אז, העדה, פלונית: 11 שנים ואני עוד זוכרת את, עו"ד ביק: אבל את לא זוכרת כי את נותנת לנו קומבינציות. כב' הש' מור-אל: רגע, אמרת לנו 4 מספרים עכשיו, 4 קומבינציות, מה הקומבינציה הנכונה? העדה, פלונית: אחת מהקומבינציות היא נכונה. כב' הש' מור-אל: קודם כל הקוד היה 3 מספרים או 4 מספרים? העדה, פלונית: 4. כב' הש' מור-אל: 4 מספרים והיה אמור לזכור את הקומבינציה של המספרים שזה,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16

ת"א 40398-09-17

עו"ד ביק : שאת עכשיו לא זוכרת אותה,
העדה , פלונית : 12 שנה,
עו"ד ביק : לא, אבל סליחה [פלונית], את מיוזמתך באת ואמרת זה היה קוד מאוד מאוד קל ועד היום אני זוכרת אותו.
העדה , פלונית : ועד היום אני זוכרת את הקומבינציה, שאני אסביר לך 2 ו-1,
עו"ד ביק : אז לא, את זוכרת ספרות.
העדה , פלונית : תבדקי.
עו"ד ביק : סליחה (פלונית), את אמרת ומזל שזה מוקלט, אמרת 'עד היום אני זוכרת את הקוד, זה 211',
העדה , פלונית : די, את נתפסת,
עו"ד ביק : או מה שאמרת. ועכשיו אנחנו למדים שזה גם 4 ספרות, זאת אומרת החסרת ספרה וגם,
העדה , פלונית : אבל 2211 בהתחלה
עו"ד ביק : אנחנו נראה, הקומבינציות שונות. זאת אומרת יכול להיות שהתיאוריה שלך היא אחרת והתיאוריה שלנו היא ש[המנוח] נהג ברכב שלך בהזדמנויות אחרות.
העדה , פלונית : ממש לא.
עו"ד ביק : בסדר. בואי נדבר עוד.
העדה , פלונית : לא רק [המנוח], אף אחד לא נהג ברכב.
עו"ד ביק : בסדר. זה מה שאת אומרת, הכל בסדר.
עו"ד לוי : רק שניה. מה אמרת שהיה הקוד?
העדה , פלונית : אתה תגיד לי.
עו"ד לוי : לא,
העדה , פלונית : 2211 ? 4532 ?
עו"ד לוי : לא יודע, תעשי ניסיונות.
עו"ד ביק : בואי נראה. טוב. אנחנו נישאר בקוד. למה אנחנו נישאר בקוד? כי בהודעה שנתת לחוקר ביטוח שהיה אצלך שצירפת אותו לתצהיר שלך ואנחנו נדבר מה נעשה איתו. גבירתי קיבלה אותו כראייה. את אומרת בעצמך לחוקר הזה "לוח המקשים היה מצד שמאל של הרכב. הקוד הסודי היה 4114".
העדה , פלונית : זה דומה.
עו"ד ביק : זה דומה.
העדה , פלונית : כן.
עו"ד ביק : טוב. זאת אומרת,
העדה , פלונית : זה היה פעמיים 1. והקוד קל. והקוד קל.
(מדברים ביחד)
עו"ד ביק : אלי, באמת, אני לא מבינה את זה.
עו"ד ביק : כב' הש' מור-אל : זה קוד קל, זה שתי ספרות, כל הקודים של המכוניות הם עם 4 ספרות, בכל הקודים יש שתי ספרות שחוזרות על עצמן.
העדה , פלונית : אני לא יודעת את זה, אז אני בתור ילדה בת 20 חשבתי שזה קוד קל".
(שם, עמ' 103 שורות 1 ואילך, מן הציטוט הושמטו שמות המעורבים).

27. בחקירה נגדית לב"כ התובעים, הוסיפה העדה שצריך להוסיף לקוד גם כוכבית לפני או אחרי המספר. העדה הוסיפה שדיברו ליד חברתה ל' כמה פעמים על הקוד והוסיפה שהיא מקלידה היא אומרת את הקוד בקול. העדה נשאלה מדוע העניין הזה לא מופיע בתצהיר והשיבה שעכשיו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

שאלו אותה על זה והוסיפה והסבירה לגבי ידיעת המנוח את הקוד: "עכשיו אני אומרת שאני זוכרת שדיברנו על זה אז כנראה משם הוא שמע, הוא זכר ומתוך אותם פעמים, החודשיים האחרונים שהיינו ביחד, כנראה שהוא הסתכל על הקוד וראה אותו וראה שתקתקתי אותו. יכול להיות שהוא עשה ככה והסתכל" (שם, עמ' 114, שורה 5 ואילך).

העדה הופנתה לחקירתה במשטרה שם סיפרה על שני חברים שהיו איתם, והשיבה שהם היו חברים של המנוח. העדה הופנתה לתשובות לשאלון, שם השיבה שבהתאם ליעוץ משפטי אין מוטלת עליה חובה למסור שמות ופרטי עדים פוטנציאליים. או אז נשאלה העדה מדוע לא סיפרה מי הם האנשים, והשיבה שאינה מכירה אותם, ולא ניסתה לאתרם.

העדה הכחישה שנהגה ברכב של אביו של המנוח, וכשאמרה במשטרה שהוא ביקש שתנהג ברכב של אביו, השיבה שהוא רק ביקש.

כאשר עומתה העדה מה שנרשם בכתב התביעה בתביעת הרכוש מפי האם, לפיו המנוח ידע את הקוד משום שהיו בני זוג זמן רב, התנגד עורך דינם של הצדדים השלישיים לשאלה בטענה שהאם לא כתבה את כתב התביעה. והעדה השיבה שהאם לא הכירה את המנוח.

העדה השיבה שידעה כבר אז שאין למנוח רישיון ולא חשבה שהיא יכולה להסתבך ולא חשבה על כלום שעתיים לאחר התאונה, שכן היא אינה מתווכמת עד כדי כך.

לאחר שהוצגה לעדה ההודעה הראשונה במשטרה שם אמרה שהיא לא יודעת אם יש לו רישיון, סתרה את תשובתה הקודמת והשיבה, שלא ידעה אז שאין לו רישיון.

וכאשר הוצגה לה ההודעה השנייה ממנה עולה שידעה שאין לו רישיון, השיבה שידעה. העדה לא ידעה להסביר את הסתירה בין ההודעות.

בתשובה לניסיונות לעמת את העדה עם ניואנסים שונים מחקירותיה במשטרה, השיבה שחלפו שנים רבות, חייה אחרים לגמרי והעניין הזה רודף אותה.

העדה אישרה שהיה לה טרקטורון ואולם הכחישה שנסעה על טרקטורון עם המנוח.

28. לכל האמור עד כאן, יש להוסיף פיסת ראיה נוספת שהתגבשה במהלך העדויות. לאחר סיום העדויות של אמו של הקטין (גרושת המנוח) ואמה (הסבתא של הקטין), שזומנו להעיד בסוגיית הנוזק, נעשתה הפסקה קצרה לצורך בירור התייצבות עד נוסף (החבר ק') ועם חזרת הצדדים לאולם, ביקשה באת כוח קרנית להשיב את אמו של הקטין לדוכן העדים, כאשר ציינה שבסיום העדות, שוחחו בחוץ והיא הביעה התנצלותה אם פגעה בה, ואז העדה הצביעה על בת הזוג ואמרה שזו החברה של המנוח, ואמרה שהיא מכירה אותה, היה לה רכב כהה ראתה את המנוח הרבה פעמים נוסע ברכב שלה ובא לקחת את הקטין עם הרכב שלה גם כן. ב"כ קרנית טענה שהתברר כעת שלעדה מידע בנוגע לסוגיית החבות ובנסיבות אלה, התרתי חזרת העדה על דוכן העדים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

העדה ששבה לדוכן נראתה מהוססת מאוד, השיבה שתמיד ידעה שלמנוח היה רישיון, הוא תמיד היה נוהג ובא לאסוף הקטין ברכב, לפעמים לבד לפעמים עם ידידות חברות. כאשר נשאלה אם היא מכירה את בת הזוג, השיבה בהיסוס רב, אולי כי עברו שנים רבות ואף טענה שאינה זוכרת או לא מכירה את בת הזוג. במהלך עדות זו, נעשה ניסיון לעודד את העדה לומר דברי אמת כהוויתם (פרוטוקול מתאריך 22/6/20, עמ' 55 שורות 14, 16) ואף צוין לפרוטוקול "העדה מאוד מסויגת" (שם, עמ' 56, שורה 10). אין מחלוקת שסמוך למועד התרחשות התאונה, כחודש לפניו, העדה החלה לרצות תקופת מאסר, ואולם העדה אישרה בעדותה שראתה את המנוח נוהג ברכב עד לתחילת המאסר.

29. עתה משנפרסה התמונה הראייתית כולה יש להכריע בין הטענות שהעלו הצדדים ולקבוע האם המנוח נהג ברכב בהיתר. לאחר שבחנתי את מכלול הטענות והעדויות שהובאו הגעתי לכדי מסקנה ברורה, באמת המידה הנדרשת לפי ההליך האזרחי, לפיה נכון לקבוע שהמנוח נהג ברכב בהיתר של בת זוגו דאז ומשכך ביטוח הרכב תקף. מסקנה זו מתחייבת מן הממצאים העולים מן הראיות והמשתלבים זה בזה.

30. כמפורט לעיל, המנוח ובת הזוג, הכירו כחצי שנה, כאשר היחסים בין השניים התהדקו בחודשיים האחרונים. לא יכולה להיות מחלוקת שבת הזוג לא התגאתה (בלשון המעטה) ביחסים אלו מול משפחתה וחבריה. משפחתה לא הכירה את המנוח, אלא אולי את שמו, לא ידעה על מהות היחסים ובוודאי שלא ידעה שהמנוח "עברין חמוד" כפי שכינתה אותו בת הזוג. היחידה שידעה על היחסים היא חברה אחת של בת הזוג שגם נסעה עמם ברכב בעבר, שכן בת זוג טענה שאמרה את הקוד בנוכחות החברה, ואולם חברה זו לא זומנה להעיד.

בת הזוג, אכן הייתה צעירה מאוד באותה העת, ואולם לא יכולה להיות מחלוקת שעל אף גילה הצעיר היא הוכיחה בהתנהגותה שהיא נכונה להסתיר את מערכת היחסים הבעייתית ממשפחתה. ניכר שבת הזוג התלהבה ממערכת יחסים זו ומשונות הרקע של המנוח מן הרקע שלה. התאונה ללא ספק הייתה טרגדיה ואולם ברור כבר באותה עת בת הזוג שסברה שלמנוח לא היה רישיון נהיגה תקף וחרף ההלם הבינה את בעייתיות הסיטואציה בה מסרה לו את מפתחות הרכב, בניגוד מוחלט להנחיות האם, שברור שלא התירה שאחרים ינהגו ברכב. בזמן מסירת הגרסה הראשונה של בת הזוג במשטרה, הגרסה המהוססת יותר, בת הזוג נועצה כבר באמה, וניתן בהחלט להעלות על הדעת שבחרה בגרסה פשוטה יותר מבחינתה הן למול האם והן למול הרשויות שהיא לא אישרה למנוח לקחת את המפתחות, מאשר שהיא מסרה אותם מרצונה למנוח.

31. מן הראיות עלה שבת הזוג סברה בזמן אמת שלמנוח אין רישיון נהיגה והייתה מודעת שלדבר יש משמעות (ראו הודעתה השנייה במשטרה). על אף שבת הזוג ידעה זאת כל העת, קיימת סתירה בעניין זה בין ההודעה הראשונה במשטרה בה השיבה שהיא לא יודעת אם היה למנוח

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

רישיון נהיגה ובין ההודעה השנייה ממנה עולה שידעה שיש בה בעיה עם רישיון הנהיגה. סתירה זו מלמדת שההודעה הראשונה למרות הנטען שנמסרה בסערת רגשות היא הודעה מחושבת, בה נמנעה בת הזוג מלחשוף את האמת כולה. כאשר מסרה את הדברים בהודעה השנייה, הסבירה שהמנוח היה מבקש ממנה לנהוג וכי פעם אף ביקש ממנה לנהוג ברכב של אבא שלו – אם כך הדברים מדוע שייקח את מפתחות הרכב ללא רשות? הרי הוא יכל לבקש מבת הזוג לנהוג ובכך היה נפתר העניין. למה למנוח להיכנס לעימות עם בת הזוג? טענתה של בת הזוג לא הגיונית ולא מתיישבת עם גרסתה שלה.

32. חשוב להדגיש, שגרסת בת הזוג במשטרה, שהמנוח לקח את המפתחות, נמסרה מספר שעות לאחר התאונה, כשבת הזוג מלווה באמה, וכאשר ידעה שהמנוח לא בחיים ולא יכול לסתור את גרסתה. כאמור, לא יכול להיות שמץ של ספק שבת הזוג נבהלה וחששה מאוד מהשלכות התאונה הן כלפי אמה והן כלפי הרשויות, כאשר המנוח נהג ללא רישיון ונהרג בתאונה, כפי שהיה חושש כל אדם במצבה. בנסיבות אלה, ההכחשה הרפה יחסית בהודעה הראשונה משרתת את מטרות בת הזוג, הכחשה שהלכה והתעצמה ככל שחלף הזמן והתבררו לבת הזוג ולאם המשמעויות של מתן המפתחות. ככל שחלפו השנים היה ברור לשתיים שאין בידן לחזור בהן מן הגרסה ומכאן תיאור המנוח, עמו יצאה ובילתה, כעבריין וגנב בעת עדותה בניסיון להצדיק את התיאוריה שהיא תומכת בה.

33. בת הזוג לא הביאה כל תימוכין לגרסתה שהמנוח לקח את המפתחות בלא הסכמתה, לטענת בת הזוג שהתה במקום ידידה שלה ח', ואולם בת הזוג לא עשתה כל מאמץ – לא בשלב חקירת המשטרה, ולא בשלב ההליך – לאתר את הידידה ולהביא את גרסתה. בת הזוג טענה שהיא בעלת דין פרטית ואין לה אמצעים ואולם אין לשכוח שהיא מלווה על ידי חברת ביטוח שהאינטרס שלה זהה ולבטח השתיים שנקטו באותה גרסה, יכלו לפעול לאתר עדה כל כך קריטית. יתירה מזו, במכתב הדחייה בתביעת הרכוש, מציינת חברת הביטוח שעל פי שבהתאם **לממצאי החקירה** עלו ספקות בנוגע למקום המצאות מפתחות הרכב בעת האירוע – אותם ממצאי חקירה לא הוצגו מעולם, ומכאן שלחברת הביטוח היו ראיות שנוח היה לא להציג בהליך זה שיש בהן כדי לסתור את גרסת בת הזוג ואמה.

34. בניגוד לגרסת בת הזוג התרשמתי שלבת הזוג לא הייתה כל הסתייגות מכך שהמנוח נהג ברכב למרות שסברה שאין לו רישיון נהיגה, ואף הייתה נכונה להתיר לו לנהוג ברכבה. עדות אחותו של המנוח, שמסרה לתומה שראתה את השניים על טרקטורון בו נוהג המנוח מהימנה בעיני, האחות מסרה זאת לחוקר באופן ספונטני ולאחר מכן בבית המשפט, עוד לפני שהחוקר הסביר את מהלך העניינים וניכר שמדובר בגרסה שנמסרה לתומה כאשר תארה את המועד האחרון בו ראתה את המנוח.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

חיזוק להתרשמות זו יש גם בגרסת החבר י', שמסר לחוקר ובבית המשפט שאכן ראה את המנוח נוהג ברכב עם בת הזוג. חיזוק מסויים לכך באה גם מעדות גרושתו של המנוח, לאחר שהוחזרה לדוכן העדים, ובשים לב לדברים שמסרה מחוץ לאולם. אמנם העדה לא חזרה על הדברים באולם, אך חוסר הרצון של העדה למסור את הדברים, החשש הגדול וההסתייגות שלה היו ניכרים לעין בצורה משמעותית כך שאין ספק שלא הייתה אומרת משהו שהוא לא אמת. העובדה שהיא לא אמרה את הדברים ביוזמתה בעדותה, או קודם לכן מלמדת שלא ידעה אפילו מה חשיבות הדברים ולא באה עם אג'נדה מסוימת.

אשר לחברי המנוח ק' וי' בחינת שיחתם עם החוקר הפרטי ועדויותיהם מבהירה בעליל שהשניים היו מאוד מסויגים ממסירת גרסה קודם כל לחוקר ואחר כך בבית המשפט, כאשר בהקשר זה יש הבדל בין השניים. החבר י' העיד בפתיחות וחזר והסביר את גרסתו ואת מה שהיה לשיטתו. לא התרשמתי שהייתה לו כוונה כלשהי שלא לומר אמת, או שהבין את האינטרסים הקיימים. אכן קיימים חוסר התאמות בין הדברים שאמר לחוקר לבין עדותו ואולם עדותו מסתמנת כמהימנה ועדיפה על עדות בת הזוג, שהיא עדות בעלת אינטרס משמעותי וגם בה נפלו סתירות וחוסר התאמות.

אשר לגרסת החבר ק' לפני החוקר הפרטי, על אף שהדברים לא הוקלטו בשים לב לכך שהחוקר חזר עליהם בזמן אמת, יכול ויש להם משקל מסוים ואולם לא מכריע.

אדגיש שלא התרשמתי שהחוקר ניסה להדיח את העדים למסור גרסה נוחה לקרנית. כפי שניכר גם בעדותם, העדים הסתייגו מלמסור גרסה, הן לחוקר הפרטי והן בבית המשפט. הרושם הוא שמדובר באנשים שלא ששים לשתף פעולה עם מה שנתפס מבחינתם כגורם חיצוני אולי עם אינטרסים נוגדים לטובת המנוח ומגלים חשדנות רבה. אכן היה צורך לדובב את העדים, והשימוש שעשה החוקר בניסיון לדרבנם למסור גרסה באמירה שהדבר הוא לטובת הקטין אינו פסול כשלעצמו, גם אם אניח שהחוקר הרחיק לכת כמעט הרי שניכר שהעדים מסרו את שידוע להם באותה עת בזירות רבה, בהסתייגות תוך ניסיון שלא להתחייב לגרסה מסוימת ומשום כך החבר י' מקפיד להדגיש שהזיכרון שלו לא טוב והחבר ק' כלל לא נכון להיפגש עם החוקרים. מכל מקום את הערכתי בנוגע לנכונות הגרסאות אני מבססת דווקא על העדות שנשמעה בבית המשפט. בבית המשפט התרשמתי שהחבר י' נטול אינטרס, הגיע בצו הבאה, לא הגיע עם אג'נדה כלשהי לא ידע מה משמעות דבריו והיה לו חשוב למסור את הדברים כפי שהוא זוכר אותם.

ההכחות החוזרות והנשנות של בת זוג לגבי כל פיסת מידע שאינה משרתת את גירסתה אינן מהימנות בעיני. בת הזוג הכחישה מכל וכל שהייתה עם המנוח על טרקטורון אף שעלה מגרסתה שהיה לה טרקטורון בתקופה הרלוונטית (פרוטוקול מיום 18/2/22, עמ' 108 שורה 11 ואילך). גרסת אחות המנוח שראתה את השניים על טרקטורון ביום שישי שלפני התאונה מהימנה ואף הגיונית בעיני וניתן היה להתרשם שנמסרה לתומה מבלי אינטרס כלשהו. משהוברר שלבת הזוג היה לה טרקטורון בתקופה בה הייתה בקשר עם המנוח, סביר גם לקבוע שנסעה עליו עם המנוח.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16

ת"א 40398-09-17

בת הזוג הכחישה שהחבר י' היה במקום וכך פתרה את הטענות שהופנו נגדה מצידו אך ניתן לקבוע בהסתמך על חומר הראיות שהובא, שאכן החבר י' היה במקום עד שלב מסוים. היה ברור מעדותו של החבר שהוא מוסר דברים שאכן אירעו.

כמפורט לעיל, מגרסתה של בת הזוג ניתן ללמוד שלמנוח לא הייתה כל סיבה לקחת את המפתחות ללא רשות – בת הזוג עצמה מסרה במשטרה שכשהמנוח היה רוצה להגיע לאיזשהו מקום היא זו שהייתה נוהגת, ובכן מדוע שלא יבקש מבית הזוג לנהוג באותו הערב ולקחת אותו לאן שרצה להגיע? מדוע שיקח את המפתחות ללא רשות ויסתבך עם בת זוגו? חוסר ההיגיון בהתנהגות זו מתגבר בשים לב לעדות אחותו של המנוח על כך שהמנוח מאוד אהב את בת הזוג, דיבר עליה והיה מעוניין ביחסים עמה.

בנוסף, גרסת בת הזוג לגבי מה שהתרחש באותו ערב אינה הגיונית – טוענת בת הזוג שהגיעה למקום שהותו של המנוח בפיוציה ששם היו חבריו של המנוח, פתאום המנוח נעלם. בלתי הגיוני שהמנוח יותר בת זוג חדשה בקרב חבריו שאינם מוכרים לה מיד כאשר הגיעה ולא יאמר לה מילה על כך, בלתי הגיוני שבת הזוג לא תבחין בהיעלמותו של המנוח, שהרי הוא הדמות המוכרת לה העוגן שלה במקום בקרב אנשים אחרים פחות מוכרים, על פניו היא הייתה אמורה להבחין מיד ברצונו לעזוב ולברר את פשר העניין.

גם גרסת בת הזוג לגבי לקיחת המפתחות מתיק היד שלה אינה הגיונית ולא מהימנה – בהקשר זה ניכר היה שבת הזוג הלכה והסתבכה בגרסאותיה השונות. מדובר במקום קטן, מספר שולחנות בהם ישבו אנשים. בת הזוג ציינה במשטרה שהתיק היה על הכיסא לידה, כאמור אין סיבה שהמנוח ייקח את המפתחות בלא רשות יותר הגיוני היה שהיה מבקש מבית הזוג לנהוג, וככל שלא עשה כן, ספק אם בת הזוג לא הייתה מבחינה בכך שהמנוח נוגע בתיק היד שלה לוקח את המפתחות ועוזב המקום.

גרסת בת הזוג לגבי העובדה שהמנוח ידע את קוד הרכב אינה מהימנה ואינה מתיישבת עם שורת ההיגיון – כזכור, בת הזוג מסרה במשטרה שכל אימת שהיו נפגשים היא הייתה נוהגת וגם המנוח ביקש ממנה לנהוג ברכב של אביו. בנסיבות אלה, לא הייתה כל סיבה שהמנוח ינסה לגלות את הקוד. כפי שמסרה בת הזוג לחוקר הביטוח הקודן היה בצד השמאלי של ההגה משמע הקודן אינו גלוי למי שיושב ליד הנהג והוא אינו יכול לדעת את הקוד. הטענה שהיא אמרה את הקוד בקול, אינה הגיונית וכי מדוע שתעשה כן? הרי היא תמיד פגשה את המנוח לאחר שהגיעה עם הרכב בנסיעה, לא מדובר במי שנכנסה לרכב אחרי הרבה זמן שלא נסעה בו ונדרשת להיזכר בקוד. הטענה שהיא והחברה שוחחו על הקוד בקול, מספר פעמים, אינה הגיונית ולא נתמכה בעדות החברה שלא הוסבר מדוע לא הוזמנה. בת הזוג לא טענה לגביה שלא איתרה את החברה נ', כפי שטענה לגבי החברה ח' שהייתה איתם באותו הערב. בת הזוג טענה שהחברה נ' הייתה החברה היחידה שידעה על יחסיה עם המנוח ובכן מדוע לא לזמן אותה לעדות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

אם השניים נסעו מספר פעמים עם המנוח ברכב? אי זימונה של החברה לעדות פוגע בגרסת בת הזוג ומחליש אותה.

חוסר המהימנות של גרסת בת הזוג בנוגע לאופן בו נודע למנוח הקוד של הרכב, מתגבר שעה שבת הזוג כלל לא התייחסה לעניין של ידיעת הקוד בתצהיר שלה, התצהיר של בת הזוג לקוני מאוד ממעט בפרטים, כמי שניסתה להלך בין הטיפות. אכן בת הזוג צרפה את ההודעות במשטרה ואת ההודעות לחוקר הביטוח, ואולם כפי שנטען על ידי קרנית, ברי שבת הזוג לא יכולה להסתמך על דברים שנאמרו במקום אחר והיא הייתה חייבת לחזור על הדברים בתצהירה, על מנת שבית המשפט יוכל להתרשם מגרסתה הנוכחית.

עדותה של בת הזוג לגבי עניין הקוד בהליך המשפטי, עוררה תהיות קשות לגבי מהימנות גרסתה כולה. הרושם היה שלבת הזוג אין דרך להסביר את העובדה שהמנוח ידע את הקוד. בת הזוג בחרה להיוותר באולם ולשמוע את חקירת האם, ידעה מה היא עתידה להישאל על כך והיא בחרה בבית המשפט על דוכן העדים (כאשר בשלב זה לא מדובר בבחורה צעירה מפוזת בת 20), לטעון לגרסה שאין דרך לתאר אותה אלא כגרסה שנשלפה מיוזמתה במטרה לנסות להסביר את חוסר ההיגיון שעלה מן הגרסאות.

הדברים כמובן גם לא תואמים למה שנרשם בכתב התביעה הכספי בשם האם, לפיהם המנוח ידע את הקוד בשל היחסים ההדוקים בין השניים. והטענה שהדברים לא נכתבו על ידי האם אלא על ידי עורך הדין, טוב הייתה שלא הייתה נטענת כלל שכן ההנחה היא שעורך הדין חי מפי מרשיו ולא ממציא גרסאות.

גם התשובה של האם, שהשתיים כלל לא דיברו על הנושא הזה איך המנוח ידע את הקוד, אינה מתיישבת עם שורת ההיגיון, זו שאלה לגיטימית ומתבקשת, אין זאת אלא שהיה ברור שבת הזוג מסרה למנוח את הקוד ואת המפתחות ומשכך לא היה על מה לשוחח.

אכן מדובר בבחורה צעירה בעת הרלוונטית שפרצה גבולות, יצאה עם בחור מבוגר ממנה, בלא ידיעת הוריה, ומתן הרשות לנהוג ברכב הייתה עוד אחד מן הגבולות שפרצה, אלא שבשל התוצאה המחרידה והחשש שלה מן התוצאות, בת הזוג הכחישה שהדבר היה בהסכמתה, הכחשה שאומצה גם על ידי האם נוכח ההשלכות המשמעותיות.

35. העובדה שחברת הביטוח בחרה להתפשר בהליך הרכוש, אינה יכולה להשליך על הקביעה בהליך דן בו נשמעו כל הראיות וגרסאות העדים. גם חברת הביטוח טענה לכתחילה שהקוד הופקר או נמסר, ואולם בחרה לוותר על הטענה וזאת מבלי שהיה ברשותה כל המידע ומבלי שהציגה את החקירות שהיו בידיה. בחירתה של חברת הביטוח נעשתה, שעה שברקע עומדת תביעה זו, כאשר ברי שלו טענת חברת הביטוח שם הייתה מתקבלת, הייתה זו מנועה מלהעלות טענה סותרת בהליך דן וכאשר סכומי הכסף שתידרש לשלם כאן, הינם משמעותיים פי כמה וכמה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

ממה ששילמה בתביעת הרכוש. חברת הביטוח לא הביאה עד כלשהו על מנת להסביר את התנהלותה ואת הבסיס על פיו התקבלו החלטותיה.

36. העולה מן המקובץ, לאחר שמיעת מארג העדויות שהובא לפני בית המשפט, גרסת בת הזוג נותרה עדות יחידה, בעלת אינטרס משמעותי ביותר להכחיש את מסירת המפתחות למנוח, שאינה מתיישבת עם הנתונים הנוספים שהוכחו ועם שורת ההיגיון.

בת הזוג לא עברה את הנטל הראשוני בגרסה זו, שכן עדותה לא הותירה רושם מהימן. כפי שהוער קודם התצהיר שהגישה לבית המשפט היה לקוני וניסה לשאוב את תוכנו ממסמכים אחרים. בגרסאות בת הזוג במשטרה נפלו סתירות ומכל מקום היה ברור כבר באותו שלב שבת הזוג סברה שאין למנוח רישיון נהיגה הבינה שלעניין עשויות להיות השלכות ומכאן הניסיון להרחיק את עצמה ממתן רשות למנוח לנהוג. הטענה של בת הזוג שכלל לא חששה מתוצאות התאונה שגרמה להרס הרכב ולמות המנוח שעה שהמנוח היה בלא רישיון אינה הגיונית. מדובר באחד הדברים הראשוניים שכל בר דעת ואפילו הוא צעיר בשנים היה מעלה בדעתו בסיטואציה ובל נשכח שבת הזוג הייתה מלווה בעת מסירת הגרסה הראשונית באמה שהיא בעלת ניסיון חיים גדול הרבה יותר. אכן הגרסה הראשונה במשטרה נמסרה בסערת רגשות אך קשה שלא להתרשם מכך שבת הזוג מוסרת גרסה רפה, בנוגע לנסיבות מסירת המפתחות. החשש של בת הזוג במועד האירוע ובכלל מובן ומתבקש ומכאן גם האינטרס הגדול מאוד למסור גרסה שאינה מסבכת אותה.

הגרסה של האם באותו מועד כלל לא מתייחסת לסוגית הרשות ברכב לנהוג וגם בתצהירה האם לא התייחסה לדברים שאמרה לה בתה בזמן אמת ובכלל בהקשר זה, הטענה שהשתיים לא דברו ביניהם על הנושא יותר מתמוהה, ויש בה כדי לחזק את המסקנה בנוגע לקשר שתיקה ביניהן.

בת הזוג, שגירסתה נתמכה בעמדת חברת הביטוח שלא ניתן לחשוד שנעדרת אמצעים לברר ולנהל את הגנתה, לא תמכה את טענותיה בעדות או ראיה כלשהי – לא נעשה כל ניסיון לזמן עדים שהיו במקום חלקם מכרים של בת הזוג ועדותה נותרה עדות יחידה של בעלת דין הטוענת להתרחשות מסוימת, שלא אוששה בגרסת עדים אחרים שהיו במקום, שנסתרה במספר נקודות על ידי עדויות אחרות וכאשר לא ניתן הסבר משכנע כיצד ידע המנוח את הקוד של הרכב. חברת הביטוח שהצהירה בתביעת הרכוש שבידיה חקירות הסותרות את גרסת בת הזוג, לא חשפה חקירות אלה.

הכל בנסיבות בהן את גירסת המנוח לא ניתן לדאבון הלב לשמוע שכן תביעה המונחת לפני היא תביעה שלאחר המוות כך שלא מדובר במצב בו לתובע יש ידיעה מיוחדת באשר למה שארע וכאשר קבלת גרסת בת הזוג, משמעה שלילת זכאות לפיצוי העיזבון, בניגוד לתכליות המיוחדות של חוק הפיצויים (ראו בהתאמה כאשר יש מחלוקת לגבי זהות הנהג ברכב: ע"א 703/11 כלל

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16

ת"א 40398-09-17

חברה לביטוח בע"מ נ' עזבון פלוני (26.6.2012); תא (ראשל"צ) 9514-07-14 עזבון המנוח ר. ג.
ז"ל נ' קרנית קרן לפיצוי נפגעי תאונות דרכים בע"מ (18/1/17), פסקה 7 (להלן: "עזבון המנוח
ר.ג.")).

אחר כל האמור לעיל, יש לקבוע בוודאי באמת המידה הנדרשת בדין האזרחי שהמפתחות נמסרו
למנוח ברשות בת הזוג.

משהוכרעה שאלה זו יש לקבוע את שיעור הנזק.

שיעור הנזק

37. כמפורט כבר לעיל, המנוח היה גרוש, ובנו הקטין הינו התלוי והיורש היחיד שלו. הצדדים
חלוקים בשאלה האם מתקיימת תלות וכיצד יש לחשב את הפיצוי. בטרם אדון במחלוקות בין
הצדדים אתייחס לנתוני היסוד –
המנוח יליד – 28/12/1983
מועד התאונה – 6/7/09
בעת התאונה היה בן 26 ו-6 חודשים לערך.
הקטין יליד – 20/8/06
בעת התאונה היה הקטין בן – שנתיים ו-11 חודשים.
כיום הקטין בן – 15 ו-7 חודשים.

38. משנקבע שהמפתחות של הרכב נמסרו למנוח ברשות ומשנקבע שביטוח הרכב מכסה את
השימוש של המנוח ברכב, על אף שרישיונו של המנוח לא חודש עקב אי תשלום קנסות, הרי
שחברת הביטוח היא זו שאחראית לפצות את המנוח, בהתאם לחישוב פיצוי לקטין שהוא גם
התלוי וגם יורש העיזבון.

39. מן הראיות שנשמעו עלה שהמנוח ואמו של הקטין נשאו כשהיא הייתה בת 17.5 לערך וכעבור
כחצי שנה ילדה את הקטין. אמו של הקטין העידה, שהשניים התגוררו לחלופין בדירת הוריו
של המנוח ובדירת הוריה, כאשר לפרק זמן קצר מאוד הייתה להם דירה שכורה בה התגוררו
יחדיו. סמוך לאחר לידתו של הקטין השניים התגרשו והאם והקטין עברו להתגורר בבית
הסבתא ואלו המנוח התגורר בבית אביו.

מתוך הראיות עלה שהמשפחה הייתה מטופלת על ידי רשויות הרווחה, כאשר הסבתא והאם,
טענו שהמנוח אינו תומך בקטין ואינו בקשר עמו ואף זכו לסיוע מטעם הרווחה בעקבות טענות
אלה.

זמן קצר לפני התאונה, אמו של הקטין החלה לרצות תקופת מאסר והקטין נותר להתגורר בבית
סבתו ובחזקתה, לפחות עד לשחרורה של האם מן המאסר.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

מתוך הראיות עלה שלאחר פרידתה האם פנתה לבית הדין הרבני בבקשה לפסיקת מזונות ובעת הדיון, ביקשה שיפסקו לה מזונות בסך 1,000 ₪ לחודש בלבד. בדיון שהתקיים בבית הדין הרבני בתאריך 15/1/2007 טענה אמור של הקטין שהיא רוצה מזונות בעבור בנה, והוסיפה: **"בעלי הוא עובד 'שחור', הוא אוסף אלומיניום"**, האם השיבה לרבנים שאינה מתגוררת עם בעלה שכן הוא חי עם בחורות. וכאשר נשאלה כמה מזונות היא רוצה בעבור בנה השיבה 1,000 ₪. פסק דין הגירושים ניתן בתאריך 22/4/2007 במסגרתו נקבע שמשמורת הקטין תהא בידי האם, והאב ישלם מזונות לקטין כפי פסיקת בית הדין.

במהלך ניהול ההליך הנתבעים עתרו לקבל את תיק הרווחה של הקטין. על מנת לשמור על פרטיות הקטין, התיק התקבל לידי בית המשפט בלבד, מתוכו קבעתי שייחשפו אמירות בודדות בלבד שיכולות להשליך על טענות הצדדים. בהקשר זה תועדו בתיק אמירות מפי אמו של הקטין והסבתא, שהמנוח לא היה בקשר עם הקטין לאחר הפרידה, וכי אינו דואג לכלום לקטין ואף אינו עובד (ראן פרוטוקול הדיון, עמ' 10 שורה 13 ואילך).

על אף האמור במסמכים אלה, שגובשו בין היתר על מנת לבחון את רמת הסיוע הנדרש למשפחה, אמו של הקטין והסבתא העידו שהמנוח היה מסייע בהוצאות הקטין עד כמה שניתן ככל שהייתה הוצאה חורגת, והסבתא אף תארה שהייתה פונה להוריו של המנוח בבקשה להשתתף בהוצאות ככל שהיו כאלה בסכומים משתנים של מאות שקלים. אמו של הקטין חזרה בעדותה על כך שהמנוח עבד ב"שחור" ומכאן שבמסמכים נכתב שהוא לא עבד.

כך לדוגמא תארה אמו של הקטין: **"...ברגע שהתגרשנו אני כבר לא, לא, כאילו לא עקבתי אחרי מה הוא עושה ולאן, כאילו חוץ מהילד, שבעצם, את יודעת, שהייתה לו אפשרות הוא היה בא וקונה, סתם דוגמא הוא קנה לו טרקטורון מתנה יקר בגיל שנתיים, הוא היה עוזר לי את יודעת פה 200, פה 300, טיטולים לפעמים שהייתי צריכה, מטרנה, אבא שלו תמיד היה עוזר, אימא שלו תמיד הייתה עוזרת עד היום, אבל לא משהו"** (פרוטוקול מתאריך 22/6/20 עמ' 21 שורה 5). אשר לסכום המזונות שביקשה, השיבה האם שהייתה זהירה וביקשה סכום שאיתו יכלה להסתדר (שם, עמ' 23 שורה 6 ואילך) ובהמשך כאשר נשאלה מדוע ביקשה רק אלף שקל השיבה **"למה, כי אני לא בן אדם רע ואני לא מחפשת להזיק לאדם אחר, אני מחפשת, אני צנועה ובורא עולם יעזור מה אני, כאילו מה, מה אני אקח מבן אדם שמה בעצם מה אין לו? מה הוא ילך לעשות פשע בשביל שיהיה לו? לא, זה לא מה שחיפשתי, חיפשתי שגם הוא ישמר וגם אני אשמר, חיפשתי שלו יהיה טוב ולי טוב, לכולם לכל המערכת, לא חיפשתי להזיק לו ולעשות לו רע, חיפשתי לעזור לכל מי שאפשר אם אפשר לעזור למה לא?"** (שם עמ' 35 שורה 9 ואילך).

האם הסבירה שעם המזונות הלכה לביטוח הלאומי, על מנת שיהא לה בטחון וגב מהם **"לא מחפשת מלחמות ולרדוף אחרי אחרים, אני חיפשתי את המגיע לי בכל חודש ובכל תאריך כדי לשלם את הגן, לשלם את ההוצאות"** (שם, עמ' 24, שורה 27 ואילך). האם הסבירה שהמנוח לא

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

שילם לה כסף, אבל כן קנה לילד מה שהייתה צריכה – טילטולים, מטרנה מתנות (שם, עמ' 25 שורה 29 ואילך). האם שבה והסבירה שכשהייתה נתקעת ולא היה לה, אז המנוח היה עוזר וקונה כי זה הבן שלו (שם, עמ' 27 שורה 17 ואילך). אם לא הייתה זקוקה לא הייתה פונה כדי לא להטריד.

האם סיפרה שהמנוח היה קובע איתה ולקוח את הקטין עם האוטו לאחותו לאבא שלו, מטייל איתו בקניון, קונה לו דברים וזאת מאז שהתגרשו לפחות פעם פעמיים בשבוע מבלי שהיו לה להם הסדרי ראייה קבועים. האם הוסיפה שהמנוח מאוד אהב את הקטין תמיד היה רוצה לראות אותו ותמיד מתקשר לשאול עליו. לדברי האם הקטין היה ישן אצל המנוח בבית אביו, וכי כאשר חגגו לו יום הולדת חגגו יחד כמשפחה.

הסבתא העידה שכאשר האם ריצתה תקופת מאסר המנוח היה בא לפגוש את הקטין, לראות אותו פעמיים בשבוע באישור שלה, היה יוצא איתו לגינה וקונה לו (שם, עמ' 40 שורה 16 ואילך). הסבתא השיבה שהייתה מערבת את הורי המנוח בהוצאות חצי חצי, בהתאם להוצאות המשתנות. לדבריה המנוח שיתף פעולה. העדה ביקשה להעריך את ההוצאות הנוספות בהן נשא המנוח והשיבה שבסך הכל מדובר אולי בכ- 1,000 ₪ (שם, עמ' 46 שורה 18 ואילך). לדבריה הקטין נשאר לישון בבית של המנוח פעמים בודדות וכאשר הקטין היה בחזקתה המנוח לא היה מסייע בטיפול בו כמו מקלחת וכד'. הסבתא השיבה שסמכה על המנוח הוא אבא של הקטין ולא חשבה שיעשה לו משהו רע.

40. בטרם הכרעה בנוגע לראשי הנזק השונים ראוי להדגיש כבר בשלב זה, את החסר הראייתי המשמעותי בנוגע להכנסות המנוח בין החוקיות ובין אלה שלא. התובעים לא הוכיחו דבר בהקשר זה ולא הניחו תשתית עובדתית וראייתית מספקת ולכך אתייחס עוד בהמשך. ממכלול הראיות הסתמן שהמנוח היה נוכח בחיי הקטין ואולם לצרכים מסויימים בלבד, בוודאי שלא טיפל בו באופן רציף וגם ככל הנראה לא שילם את המזונות, אלא האם קיבלה אותם מהמוסד לביטוח הלאומי. השניים בוודאי שלא ניהלו משק בית משותף.

על רקע האמור עד כאן יש להכריע בסוגיות העומדות על הפרק ותחילה לעניין תביעת הקטין כתלוי.

תביעת הקטין כתלוי

41. הצדדים חלוקים מאוד בנוגע לשאלה האם הקטין היה תלוי במנוח וככל שהיה תלוי בו, כיצד נכון לחשב את רמת התלות, בשים לב שלא הוכחה כלל רמת ההכנסה של המנוח. המוסד לביטוח לאומי טען שיש לחשב את שכרו של המנוח כ- 70% מן השכר הממוצע במשק. הנתבעות טענו, כי יש לחשב שכר נמוך הרבה יותר ומכל מקום טענו שככל שתקבע תלות יש לקבוע רמת תמיכה מינימלית ולחרוג משיטת הידות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

42. מן הראיות שנשמעו ראוי לקבוע, בוודאי באמת המידה של מאזן הסתברויות, שיש לראות את הקטין כתלוי במנוח ושהמנוח תמך בקטין במידה מסויימת. כמפורט כבר לעיל, הוכח שהמנוח שהמנוח נהג לקחת את הקטין כפעמיים בשבוע ואף חלק מן העדים העידו שהיו פעמים שהקטין ישן אצלו. הראיות מעלות שהמנוח ראה עצמו כאביו של הקטין, וכדמות בחייו.

אין לשכוח שבעת פטירת המנוח הקטין היה פעוט בן כשנתיים גיל הדורש טיפול רצוף וצמוד ובו מידת האינטראקציה של הקטין עם הוריו מוגבלת. ניתן להניח ברמה גדולה של וודאות לבטח מעבר לאמת המידה של מאזן הסתברויות הנוהגת בדין האזרחי, שעם גדילתו, התבררותו והפיכתו ליותר עצמאי ובמקביל עקב הצורך של הקטין, ככל ילד, בדמות אב, הקשר שלו עם המנוח היה מתהדק. אכן המנוח תמך בקטין באופן מוגבל ומינימלי, ואולם הראיות העלו שזו הייתה דרישת אמו של הקטין, לא ניתן לשלול שככל שהייתה מופנית בעתיד דרישה מוגברת לתמיכה, המנוח היה נעתר לכך.

43. הסוגיה של רמת התלות של הקטין במנוח נדונה באריכות בהל"ך. סוגיה זו אבדה במידה מסויימת מחשיבותה לנוכח הקביעה שהרכב נמסר למנוח ברשות, שכן במקרה כזה, הקטין זכאי לפיצוי גם כיוורש עזבונו של המנוח ולא רק כתלוי. מתוך הראיות שנשמעו, עלה שהתמיכה של המנוח בקטין הייתה חלקית ונמוכה, ונכון להתאים את רמת התמיכה לעובדות שהוכחו. כידוע חישוב הפיצוי המגיע לתלויים נעשה בהתאם לשיטת הידות, אלא אם קיימות נסיבות המצדיקות הליכה בדרך אחרת (עא 8181/06 **הכשרת הישוב חברה לביטוח בע"מ נ' עזבון המנוח אטיאס דוד ז"ל**, פסקה 7 – (21/1/2010)).

בענייננו, אין מקום ליישם את שיטת הידות כפי שהותוותה בפסיקה. אמת, המנוח היה אב לילד, אולם בשים לב למכלול האמור לעיל, לעדות אמו של המנוח וסבתו, לעובדה שלא הוכחה הכנסתו של המנוח, ולממצא לפיה הכנסתו של המנוח לא שימשה דרך קבע לקיומו של הקטין ובוודאי שלא למשק הבית, הרי שאין מקום לנקוט בשיטת הידות "הרגילה", אשר **"מיישמת, באין ראיות אחרות, הנחת עבודה – חזקה עובדתית המושתתת על ניסיון החיים, בדבר אורח החיים של המשפחה הממוצעת"** (ע"א 140/00 **עזבון אטינגר נ' החברה לשיקום ופיתוח הרובע היהודי בעיר העתיקה בירושלים** (15/3/04)). אכן לא מדובר בענייננו, כלל ועיקר, על **"אורח החיים של המשפחה הממוצעת"**, ואין בסיס לשער שאלמלא התאונה המנוח היה מקיים עם הקטין תא משפחתי התואם את ההיגיון המונח בבסיס שיטת הידות.

אמו של הקטין העידה מפורשות שהיא דרשה מן המנוח תמיכה מינימלית בלבד, בהתאם להוצאות שעיקרה ב- 1,000 ₪ שהתקבלו בעקבות קביעת בית הדין הרבני ועוד תמיכה נוספת במידת הצורך, אשר הגיעה לכל היותר ל- 1,000 ₪ נוספים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

בנסיבות אלה, בשים לב לגילו של הקטין וחלוף הזמן מאז התאונה, כמו גם לכך שיכול וההוצאות בעתיד היו גדולות במידה מסויימת, נכון לקבוע שהתמיכה של המנוח בקטין הגיעה לכדי כ- 2,500 ₪ בחודש בערכים הנכונים לעת הזו ובהתאם לחשב את הפיצוי של הקטין כתלוי.

44. מאז התאונה שהתרחשה בתאריך 6/7/09 חלפו 12 שנים וכ- 9 חודשים ולפיכך הפיצוי לתקופת העבר הוא 153 (חודשים) $2,500 * 153 = 382,500$ ₪, כאשר לפיצוי זה יש להוסיף ריבית מאמצע התקופה ולפיכך הסכום עומד על – 407,886 ₪.

הקטין בן 15 ו- 7 חודשים – עד הגיעו לגיל 18 עתידים לחלוף עוד 29 חודשים (מקדם היוון כ- 27) לפיכך הפיצוי לתקופה זו הוא כדלקמן –

$$2,500 * 27 = 67,500 \text{ ₪.}$$

בין הגילאים 18 ל- 21 בזמן שירותו בצבא, זכאי הקטין ל- 1/3 מן התמיכה דהיינו 833.3 ₪ והפיצוי בתקופה זו הוא כדלקמן – (מקדם היוון 34.3865, היוון כפול למשך כשנתיים - 0.94)

$$833.3 * 34.3865 * 0.94 * 2,500 = 26,935 \text{ ₪}$$

דהיינו סך הפיצוי לקטין במעמדו כתלוי עומד על –

$$407,886 \text{ ₪} + 67,500 \text{ ₪} + 26,935 \text{ ₪} = 502,321 \text{ ₪.}$$

45. אשר לאובדן שירותי אב, טענו התובעים שהמנוח ביקר את הקטין לפחות 1-2 פעמים בשבוע ויש לפסוק סכום של כ- 300,000 ₪. הנתבעים טענו שהמנוח התגרש מאמו של הקטין בהיותו בגיל צעיר, הסדרי הראיה לא היו קבועים וכאשר האם נכנסה לכלא הקטין נותר בחזקת הסבתא ולא בחזקת האב. נטען עוד שכאשר אביו של הקטין לקח אותו היה זה לשעתיים לגינה ותו לאו. לטענת הנתבעת נוכח מערכת היחסים הלא יציבה כלכלית של המנוח והקטין הרי שהמנוח לא נתן לקטין שירותים ברי תשלום, הטיפול היומיומי היה בידי אמו וסבתו של הקטין ועם השנים הטיפול עוד עתיד לקטון ומשכך נטען שיש לפצות את הקטין בסכום של 50,000 ₪.

אכן סמוך למותו של המנוח, הטיפול של המנוח בקטין לא היה רב, אך גם בהקשר זה חשוב לזכור שמדובר בפעוט שהיה סמוך על שולחן אמו ונזקק לטיפול השוטף. ניתן להניח שעם התבגרות הקטין והפיכתו לעצמאי יותר, אביו היה צפוי להעניק לו שירותי אב משמעותיים יותר כנדרש מאב לבנו, תוך הנחה שבסיס חייו של הקטין היה נותר אצל האם והסבתא ומה שהיה הוא שיהיה בכך ששירותי האב יהיו מוגבלים מפעם לפעם ולא יכללו טיפול ממשי ותמיכה ממשית בקטין.

בנסיבות אלה, יש לאמוד את אובדן שירותי האב בסכום המשקף את רמת התמיכה שעתיד היה האב ליתן לקטין במהלך השנים, יש להעמיד את הפיצוי בראש נזק זה על 100,000 ₪.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

תביעת הקטין כיורש העזבון

46. במעמדו כיורש העזבון, אמור הקטין לרשת את עזבון אביו בשנים האבודות ללא קשר למידת התלות, ולפחות עד גיל פנסיה של האב. תביעת העזבון כוללת את ראשי הנזק של הפסד השתכרות בשנים האבודות ונזק לא ממוני. לא נטען ובוודאי לא הוכח שהקטין או משפחתו נשאו בהוצאות קבורה ולוויה ועל כן אין לפצות בגין.

לצורך שומת הפיצוי בגין הפסד השתכרות ב"שנים האבודות" יש לבחון את בסיס השכר של המנוח. המוסד לביטוח לאומי טוען לבסיס שכר של כ- 70% מן השכר הממוצע במשק הנתבעים טוענים לבסיס שכר נמוך הרבה יותר.

47. בסיכומיו טען המוסד לביטוח לאומי, לפיצוי לעזבון עד תום שנות התלות בלבד. ב"כ הקטין הצטרף לחישוב שעשה המוסד לביטוח לאומי, ככל הנראה מבלי להעמיק במה שנטען. בהתאם לדין הפיצוי המגיע לעזבון נעשה לאורך חייו של המנוח לפחות עד לגיל פנסיה. בתחשיב הנזק, טען ב"כ הקטין, לחישוב נכון של הפיצוי הנדרש עד לגיל הפנסיה של המנוח. נראה שאין אלא מדובר בחוסר תשומת לב מצד בא כוחו של הקטין ומכל מקום בית המשפט אמון על טובתו של הקטין ומחויב לפסוק בהתאם לדין, ולכן יש לעשות את החישוב בהתאם לכללים הקבועים בדין על אף הטיעון החסר.

48. כאמור, חישוב נזקי העזבון במהלך השנים מצריך לחשב את הכנסתו של המנוח. מתוך הראיות שהובאו עלה שהמנוח התגורר בתקופה הרלוונטית בבית אביו, לא עבד בעבודה מסודרת וסמוך לתאונה אף קיבל הבטחת הכנסה.

עיון בטופס רציפות ביטוח מעלה שבין החודשים 3/08 – ל- 5/08 – קיבל המנוח הבטחת הכנסה בגובה 7,350 ₪ - דהיינו הכנסתו לחודש הייתה 2,450 ₪. וזו הייתה כל הכנסתו לשנת 2008.

בחודש 8/07 עבד המנוח כשכיר והרוויח 815 ₪ ובחודש 12/07 עבד כשכיר והרוויח 482 ₪ וזו הייתה כל הכנסתו בשנת 2007.

בשנת 2006 הכנסותיו של המנוח מהבטחת הכנסה ועבודה היו – 5,742 לכל השנה.

49. כזכור, אמו של הקטין העידה שהמנוח עבד בלא להצהיר על הכנסותיו, דהיינו הכנסותיו היו לא חוקיות. לא הובאה ראיה כלשהי המאפשרת לחשב הכנסות אלה.

אך לאחרונה שב והביע בית המשפט העליון עמדתו בנוגע לחישוב פיצויים בגין הכנסות לא חוקיות, כאשר בית המשפט צמצם את הכללים והחמיר את התנאים להכיר בהכנסות כאלה. בית המשפט העליון עמד על כך שגם לפי פסיקה קודמת מימים ימימה, על הניזוק הטוען להכנסה לא מדווחת מוטל נטל גבוה במיוחד להוכחת טענותיו, שהרי כבר הראה, שכשנוח לו הדבר, הוא מוכן להצהיר הצהרות שאינן אמת. הוסיף בית המשפט וקבע מספר כללי אצבע

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

בבוא בית המשפט לפסוק פיצויים במצב בו ניזוק טוען להכנסה לא מדווחת ועל פיהם: על הניזוק – התובע נטל הוכחה מוגבר להוכחת גובה השתכרותו הלא מדווחת; אין מקום להשתמש בנקודות מוצא כמו שכר מינימום או שכר ממוצע במשק לצורך הערכת גובה ההכנסה הלא מדווחת; גם משהוכחה ההכנסה הלא מדווחת, יש להפחיתה לצורך חישוב הפיצויים, ולו במעט לנוכח הסיכוי-סיכון שהדיווח הכוזב יתגלה על ידי רשויות המס וכן משיקולים הקשורים במדיניות משפטית ותקנת הציבור; יש להתייחס בחומרה רבה יותר למצג פוזיטיבי של אי השתכרות כלפי הרשויות (למשל, דיווח כוזב לבית המשפט בהליך אחר או דיווח כוזב לביטוח הלאומי לשם קבלת קצבה) להבדיל מאי דיווח "פסיבי", בבחינת מעין יישום של דוקטרינת ההשתק השיפוטי. כן נקבע שיש להתייחס בחומרה רבה יותר לאי דיווח של עצמאי מאשר לאי דיווח של שכיר שמעבדו לא הנפיק לו תלוש משכורת; יש להתייחס בחומרה רבה יותר לניזוק החי מאשר לתביעת אלמן/נה ותלויים (עא 4816/20 יאן לסקוב נ' פלונית (10/3/21) להלן: "עניין יאן לסקוב"; עא 4660/20 פלוני נ' המאגר הישראלי לביטוחי רכב ("הפול") (10/3/21); עא 5155/20 אי.די.אי חברה לביטוח בע"מ נ' עזבון המנוח פלוני (3/5/21)).

בעניינו המדובר בפיצוי לקטין, בגין עזבונו של אביו, ואין להחמיר עמו. בהתאם לפסיקה אין להעניש את התלויים בגין חטאיו של הניזוק, יחד עם זאת עדיין יש להוכיח את רמת ההכנסה. התובעים לא עמדו בנטל המוגבר הרובץ לפתחו של מי שטוען להכנסות לא מדווחות. לא ניכר שנעשה מאמץ כלשהו להוכיח זאת. כך לדוגמה התובעים לא טרחו לזמן לעדות את בני משפחת המנוח, לרבות אביו עמו התגורר, שעה שזה יכל לשפוך אור על תרומת המנוח למשק הבית והאופן בו התנהל מבחינה כלכלית.

אין בכך כדי לומר שהמנוח ישב בהכרח באפס מעשה. ניתן להניח על פי ההתרשמות הכללית שהיו ניסיונות מצד המנוח לעבוד ואף סביר שהיו גם הכנסות לא חוקיות ואולם לא ניתן לגזור מסקנות מבוססות ומהימנות לעניין נתונים הכרחיים כגון תקופות השתכרות, שיעורי השתכרות ומאזן הכנסות. באמור לעיל, אין כדי להוביל למסקנה שאין כל הפסד בשנים האבודות חשוב להזכיר שהמנוח היה בחור צעיר בעת התאונה בן 26, כאשר לפניו היו עוד שנים רבות קדימה, ואין מקום למסקנה מרחיקת לכת שלפיה לא היה למנוח כלל פוטנציאל השתכרות וכי דבר לא נגרע מעזבונו עקב מותו (השוו, עניין עזבון המנוח ר.נ., וכן ת"א (של' ראשל"צ) 37898-01-11 עיזבון קלדרון נ' גוטוויין (12.12.2016)).

לאור האמור, ועל יסוד מכלול הנתונים שבאו לפני, בהעדר הוכחה לגובה הכנסותיו של המנוח, בשים לב לגילו של המנוח, מצבו, עברו הפלילי ומכלול נסיבות העניין, אני סבורה שיש לקבוע את בסיס השכר בתביעת העיזבון לפי הכנסה חודשית ממוצעת בשיעור של 5,000 ₪, סכום הנמוך במקצת מן השכר הממוצע במשק נכון להיום והלוקח בחשבון שברבות השנים היה המנוח מעלה את הכנסותיו החוקיות. סכום זה כולל את הפסדי הפנסיה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

50. משקבעתי את בסיס השכר אשר לפיו יש לבצע את אומדן הפיצוי בגין "השנים האבודות", יש לבחון מהי שיטת החישוב ההולמת את נסיבותיו המיוחדות של המקרה. כידוע, הפסיקה סללה שתי דרכים אפשריות לביצוע החישוב, כאשר הבחירה נגזרת ממצבו המשפחתי (הקיים) של הניזוק: אם מדובר ב**ניזוק חסר-תלויים**, החישוב נעשה לפי שיעור גלובאלי של 30% מבסיס השכר (כלומר, מנכים הוצאות מחייה מוגברות בשיעור של 70%); ואילו אם מדובר ב**ניזוק שיש לו תלויים**, ייקבע הפיצוי על-פי שיטת הידות, תוך התבססות על המצב המשפחתי הידוע בתוספת ידת חסכון (ראו ע"א 10990/05 **פינץ נ' הראל חברה לביטוח בע"מ** (11/4/06)).

כמו שנעשה בתביעת התלוי, גם בהקשר לתביעת העיזבון, יש לבחון האם יש ליישם את שיטת הידות כפי שהותוותה בפסיקה. אין חולק שהמנוח היה אב לילד ואולם ניכר שהכנסתו לא שימשה דרך קבע לקיומו של הקטין ולהוצאות משק הבית. כפי שנקבע לעיל, החזקה העובדתית הנשענת על ניסיון החיים בדבר אורח חיים של משפחה ממוצעת אינה חלה במקרה דנן, המנוח לא קיים עם הקטין תא משפחתי ואין יסוד להניח שהיה מקיים תא משפחתי מלא כזה בעתיד.

עם זאת, גם ניכוי הוצאות מוגברות בשיעור של 70%, לכל תקופת "השנים האבודות", אינו הולם את נסיבות המקרה. אף לעניין זה, אין לי אלא להפנות לאמור לעיל ממנו עולה שהמנוח תמך בקטין תמיכה כספית מסויימת ומכאן שאין לקבוע שמדובר בניזוק חסר תלויים, כמו כן ניתן להניח שהמנוח כמו כל אב היה מפנה חלק מהכנסותיו לטובת הקטין. ניכר מן הראיות שהמנוח אהב את הקטין, הכיר בו כבנו, רכש לו דברים, וניתן להניח שלא היה מתכחש אליו במהלך השנים. נהפוך הוא.

נדרשת אפוא התאמה של שיטת חישוב לנסיבות המיוחדות של המקרה דנן, בשים לב שהפיצוי בא לשקף את מכלול השימושים של המנוח בהכנסתו, בניכוי יד הקיום שלו שנחסכה עקב מותו (ראו ע"א 5368/06 **הדר חברה לביטוח בע"מ נ' עזבון חוסאם** (10.5.2007)). הפיצוי בא לשקף את מכלול השימושים של המנוח בהכנסתו, בניכוי יד הקיום שלו אשר "נחסכה" עקב מותו והוא משקף בנוסף את אובדן יכולתו של המנוח להשתכר ולעשות בהכנסתו כאוות נפשו בין שהמדובר בהפקדה בחשבון חסכון, בין שמדובר במתן לאחרים ובין שמדובר בכל שימוש אחר (ראו גם: **עזבון המנוח ר.ג.** שצוטט לעיל).

לאור המקובץ לעיל, אני סבורה שיש לחשב את הפיצוי, תוך התאמת הנסיבות הספציפיות למקרה, וקביעת ידת קיום של המנוח משמעותית יותר, בשים לב שלא קיים עם הקטין משק בית ותמך בו באופן חלקי בלבד. בנסיבות העניין, סבורני שחישוב לפיו ההפסד לאורך כל תקופת השנים האבודות יעמוד על הנחה של הוצאות מוגברות בגובה מחצית מהכנסתו של המנוח, משקף איזון ההולם את הנסיבות.

אדגיש שלא מדובר בשיטה חדשה לחישוב הפסדי ההשתכרות "בשנים האבודות", כי אם בהתאמה של השיטות שנקבעו בפסיקה לנסיבות המיוחדות של המקרה המונח לפניי, שהוא מיוחד בנסיבותיו. חישוב בהנחה שהקטין היה תלוי במנוח לפי 4 ידות עד לתום התלות ו- 3

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

ידות לאחר מכן, יחטא למציאות שהוכחה לפני. מאידך התרשמותי היא שהילוך בדרך ביניים בין הלכת פינץ, לבין מנוח שיש לו תלויים, משקפת איזון נכון בנסיבות מיוחדות אלו ואינה מקפחת את הקטין (ראו גם הדרך בה הלך בית המשפט בת"א עזבון המנוח ר.ג. שצוטט לעיל). משכך, נכון לקבוע לאורך כל התקופה שהפסדי העזבון לאחר ניכוי ידת הקיום עומדים על 2,500 ₪. אינני מתעלמת מכך שמדובר בסכום שווה לזה שנקבע כסכום תמיכה בקטין בתקופת התלות ואולם השיקולים בקביעת הפיצוי בכל אחד מראשי הנזק אינם זהים. נוכח הנסיבות שהוכחו יש מקום לקבוע שסכום זה משקף את ידת הבית וידת החיסכון בניכוי הוצאות קיום מוגברות לאורך כל התקופה בשים לב לנסיבות הספציפיות שהוכחו בעניינו של המנוח.

51. משכך החישוב הוא כדלקמן:

פיצוי העיזבון עד למועד פסק הדין –

153 (חודשים) $2,500 * 382,500 =$ לסכום זה יש להוסיף ריבית מאמצע התקופה ולפיכך הסכום עומד על – 407,886 ₪.

פיצוי העיזבון בשנים האבודות עד לגיל הפנסיה של המנוח -

המנוח יליד 28/12/1983, בעת הזו היה עתיד להיות בן – 38 ו- 3 חודשים – נותרו לו עד לגיל הפנסיה – 345 חודשים, מקדם היוון 230.976 והחישוב הוא כדלקמן:

$$2,500 * 230.976 = 577,440 \text{ ₪.}$$

סה"כ הפיצוי לנזקי העזבון עומד על – 985,326 ₪.

52. כמו כן, יש לפסוק לעיזבון את הנזק הלא ממוני בהתאם להוראות חוק הפיצויים. הסכום עומד על 52,380 ₪ (לפי חישוב המשערכת).

53. סה"כ הפסדי העיזבון הינם כדלקמן – 1,037,706 ₪.

סיכום וחלוקת הפיצוי

54. משבאנו עד הלום, נותר לבחון את סוגיית היחס שבין תביעת העיזבון לבין תביעת התלויים, זאת לפי אמות המידה שנקבעו בפסיקת בית המשפט העליון (ראו במיוחד: ע"א 2739/06 עזבון דוביצקי נ' רזקאללה (1.6.2008)).

בכל הנוגע לראשי הנזק המצויים ב"מתחם החפיפה", קרי: הפסד ההשתכרות "בשנים האבודות" (בתביעת העיזבון) והפסד התמיכה (בתביעת התלוי), יש להימנע מפיצוי כפל, והמשמעות היא הפחתת הפסדי התמיכה (בתביעת התלוי) מתביעת העיזבון ובפועל – פסיקת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

הגבוה מבין השניים. כמו-כן יש לפסוק את הפיצוי בראש הנזק של אובדן שירותי אב וראש הנזק הלא ממוני המצוי מחוץ ל"מתחם החפיפה" (עניין דוביצקי הנ"ל).

55. סך הפיצוי הוא, לפיכך, כדלקמן:

– 985,326 ₪ בגין הפסד השתכרות בשנים האבודות והפסד תמיכה בקטין;

– 100,000 ₪ בגין הפסד שירותי אב;

– 52,380 ₪ בגין נזק לא ממוני;

סה"כ הפיצוי המגיע לקטין במעמדו כתלוי ויורש עומד על – 1,137,706 ₪.

56. מסכום זה, יש להשיב לתובע בתיק 3090-07-16 - המוסד לביטוח לאומי - סך משוערך של 223,920 ₪ נכון לתאריך 28/2/21, בגין תשלום גמלת שארים.

המוסד לביטוח לאומי רשאי להמציא חישוב מעודכן של הגמלאות נכון למועד פסק הדין.

היתרה של הפיצוי תועבר לקטין, באמצעות האפוטרופסית של הקטין.

סוף דבר

57. אחר האמור לעיל, התביעות נגד הנתבעת-1, חברת הביטוח מתקבלות –

בתיק 3090-07-16 - חברת הביטוח תשלם לתובע-2, המוסד לביטוח לאומי את שיעור התגמולים נכון למועד פסק הדין כפי שימציא הביטוח הלאומי בחישוב מעודכן, בתוספת שכר טרחה בשיעור של 15.21%.

בתיק 40398-09-17 הנתבעת-1 תשלם את הסכום שנפסק בהפחתת הסכום שישולם למוסד לביטוח לאומי, בתוספת הוצאות העדים כפי שנפסקו ובתוספת שכר טרחה בשיעור של 15.21% והחזר אגרה.

הכספים המיועדים לקטין, בניכוי שכר טרחה והוצאות, יופקדו בחשבון או בהשקעה סולידית על שם הקטין, בהתאם להוראות תקנות הכשרות המשפטית והאפוטרופסות (דרכים להשקעת כספי חסוי), תש"ס-2000, ובהתאם להחלטת אפוטרופסי הקטין, ישמשו לטובתו עד לבגרותו והיתרה תועבר לחזקתו עם הגיעו לבגרות. בשים לב שמדובר במשפחה המטופלת על ידי רשויות הרווחה, מן הראוי שהוראות מיוחדות לגבי כספים אלו יתקבלו על ידי בית המשפט לענייני משפחה שאמון על ראיית התמונה הכוללת, שקילת מצבו המשפחתי של הקטין וטובתו.

58. התביעות נגד הנתבעת-2, קרנית, נדחית. בשים לב לנסיבות המאוד מיוחדות של המקרה ולכך שמדובר בתביעה של קטין, שלא הייתה לו הברירה אלא לתבוע גם את חברת הביטוח וגם את

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 3090-07-16
ת"א 40398-09-17

קרנית. נוכח המחלוקות המורכבות, בהוצאותיה ובשכר טרחה את קרנית תישא הנתבעת-1, וזאת בין היתר בשים לב לקביעה שבידי הנתבעת-1, היו דו"חות חקירה סותרים, אותם לא טרחה להציג בהליך ואף לא הסבירה את השינוי בעמדתה. בנסיבות העניין אני מעמידה את ההוצאות ושכר הטרחה על סכום כולל של 20,000 ₪.

59. נוכח דחיית התביעות כנגד קרנית גם ההודעות לצדדים השלישיים נדחות – בשים לב שגרסת הצדדים השלישיים נמצאה כגרסה לא נכונה, שעה שהם גררו את כל הצדדים להליך ארוך ומיותר, ההודעה נדחת ללא צו להוצאות. מן הראוי שהצדדים השלישיים יישאו בהוצאותיהם.

הסכומים ישולמו בתוך 30 ימים שאם לא כן יישאו ריבית והצמדה עד למועד התשלום בפועל.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 60 ימים.

פסק-הדין ניתן לפרסום בהעדר פרטים מזהים של הקטין והגורמים המעורבים.

ניתן היום, כ"א אדר ב' תשפ"ב, 24 מרץ 2022, בהעדר הצדדים.

אורלי מור-אל, שופטת